

વિષય-પરિચય.

૧ શ્રી નેમી નમન.	...	(આયુઝાત્ર પાનાચંદ શાહ)	...	...	૨૭૩
૨ સત્ય જ્ઞાનનું રહસ્ય.	...	(અનુવાદ)	...	...	૨૭૪
૩ ધ્યાન.	...	(રા. ચોકસી)	...	...	૨૭૬
૪ આયુ ઉપરથી.	...	(રા. સુશીલ)	...	...	૨૮૨
૫ પ્રાસંગિક પદો વડે નવપદજીને નમસ્કાર.	...	(સાં કં વિં)	...	...	૨૮૮
૬ સક્રિય જ્ઞાન.	...	(વીરકુમાર)	...	...	૨૮૯
૭ ચર્યાપત્ર-શતાબ્ધિ વિરોધીઓનું માનસ	...	(ગુરુ ચરણદાસ)	...	...	૨૯૩
૮ સ્વીકાર-સમાલોચના.	...	...	...	...	૨૯૫

ઘણી થોડી નકલો છે, જલદી મંગાવો...જલદી મંગાવો...

શ્રી કર્મગ્રંથ. (૪) મૂળ

છેલ્લામાં છેલ્લી દળે તૈયાર કરેલ શ્રી દેવેન્દ્રસૂરિકૃત સ્વોપજ્ઞ ટીકા યુક્ત ચારકર્મ ગ્રંથ કે જે આગળ બહાર પાડેલ આવૃત્તિઓમાં રહેલ અશુદ્ધિઓનું તેમજ આખા ગ્રંથનું કાળજીપૂર્વક સંશોધન મુનિરાજ શ્રી ચતુરવિજયજી મહારાજે તેમજ તેમના વિદ્વાન શિષ્ય સાક્ષરોત્તમ મુનિરાજ શ્રી પુણ્યવિજયજી મહારાજે આ ગ્રંથને સુધારવા તથા સંપાદનને લગતાં કાર્યમાં કિમતી દિસ્સો આપવાથી જ આવો શુદ્ધ અને સુંદર કર્મગ્રંથના અભ્યાસીઓ માટે અતિ ઉપયોગી અને ઉપકારક આ ગ્રંથ અમો પ્રગટ કરી શક્યા છીએ.

સ્થળે સ્થળે પેરેગ્રાફ પાડીને વિષયોને છુટા પાડેલા છે અને દરેક સ્થળે પ્રમાણ તરીકે અનેક શાસ્ત્રીય પાઠો, તે કયા ગ્રંથો માંહેના છે તેના પણ નામો, તેના ટીપ્પણો આપેલા છે. છેવટે છ પરિશિષ્ટોમાં પ્રથમ ટીકાકારે પ્રમાણ તરીકે ઉદ્ધરેલ શાસ્ત્રીય પાઠો, ગાથાઓ અને શ્લોક વગેરે અકારાદિક્રમ પ્રમાણે આપેલ છે. બીજા અને ત્રીજામાં ટીકામાં આવતા ગ્રંથો અને ગ્રંથકારોના નામોનો ક્રમ ચોથા કર્મગ્રંથમાં અને ટીકામાં આવતા પારભાષિક શબ્દોનો ક્રોધ, પાંચમાં ટીકામાં આવતાં પિંડપ્રકૃતિસૂચક શબ્દોનો ક્રોધ અને છેલ્લામાં વર્તમાનમાં ઉપલબ્ધ થતાં શ્વેતાંમ્બર-દિગમ્બર સંપ્રદાયના કર્મવિષયિક સમગ્ર સાહિત્યની નોંધ આપવામાં આવી છે.

ઉંચા એન્ડ્રીક કાગળો ઉપર નિર્ણયસાગર પ્રેસમાં સુંદર શાસ્ત્રીય ટાઇપોથી છપાવી સુંદર બાઈડીંગથી અલંકૃત કરવામાં આવેલ છે. આ ગ્રંથને અંગે મળેલ આર્થિક સહાય થયેલ અર્ચમાંથી બાદ કરી મત્ર રૂ. ૨-૦-૦ જે રૂપિયા (પોસ્ટેજ ભુદુ) કિંમત રાખવામાં આવેલ છે.

—:લખો:—

શ્રી જૈન આત્માનંદ સભા—ભાવનગર.

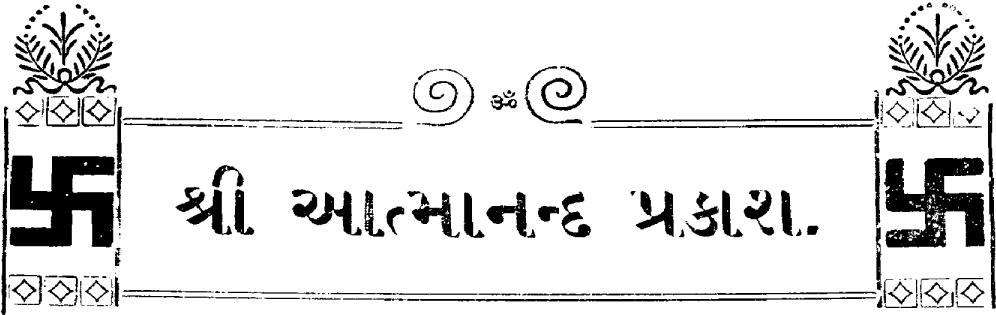
આનંદ પ્રિન્ટિંગ પ્રેસમાં શેઠ દેવચંદ દામજીએ છાપ્યું —ભાવનગર.

પુસ્તક ૩૨ માંની
વાર્ષિક અનુક્રમણિકા.
અંક ૧ થી ૧૨

નંબર.	વિષય.	લેખક.	પૃષ્ઠ.
૧.	માંગલ્ય-દર્શન. (કાવ્ય)	 વેલચંદ ધનજી.	૧.
૨.	નૂતનવર્ષનું મંગળમય વિધાન.....	 તંત્રી મંડળ	૩.
૩.	પ્રતિજિંબ.	રા. સુશીલ. ૧૨. ૨૬. ૫૨. ૮૭. ૧૦૩. ૧૪૬. ૧૭૬. ૨૨૬. ૨૫૦.	
૪.	સત્ય જ્ઞાનનું રહસ્ય.	 ૧૫. ૩૪. ૫૭. ૭૭. ૧૦૧. ૧૨૬. ૧૫૫. ૧૭૩. ૧૯૭. ૨૨૩. ૨૪૭. ૨૭૪.	
૫.	ચિંતન.	 ગાંધી	૧૯.
૬.	હિંદુસ્તાનમાં જૈનોની વસ્તી વિષયક દશા.	 નરેન્દ્રમદાસ જી. શાહ. ૨૦. ૮૨. ૧૧૮. ૧૨૬. ૧૬૨. ૧૮૪. ૨૧૨.	
૭.	જેને ધર્મના સિદ્ધાંતો વિધાન અને મંતવ્યો....	 મીં હરજીવોરન	૨૨.
૮.	સ્વાધ્યાય.	રા. ચોકસી.	૨૫. ૬૪.
૯.	પ્રભુ પ્રાર્થના. (કાવ્ય)		૨૭.
૧૦.	હૃદયવીણા. (કાવ્ય)	 વેલચંદ ધનજી.	૨૮.
૧૧.	માર્ગી (કાવ્ય)		૨૮.
૧૨.	શ્રવણ અને સંસ્મરણ.....	રા. સુશીલ. ૩૮. ૬૦. ૨૦૧. ૨૩૬. ૨૫૭.	
૧૩.	અમારી પૂર્વદેશની યાત્રા.	મુનિરાજ શ્રી દર્શનવિ. મહારાજ. ૪૧. ૬૦. ૧૧૩. ૧૪૦. ૧૬૦. ૧૮૨.	
૧૪.	અદ્ભુત લાવના.	 મોહનલાલ દલીચંદ દેશાઈ. ૪૪. ૬૮.	
૧૫.	સ્વીકાર-સમાલોચના.....	 ૫૦. ૭૨. ૯૭. ૧૨૨. ૧૪૫. ૧૭૦. ૧૯૪. ૨૪૨. ૨૬૫.	
૧૬.	વીર. (કાવ્ય)	 શાહ બાબુલાલ પાનાચંદ. ૫૧.	
૧૭.	લિચ્છવિ જાતિ.	રા. સુશીલ. ૬૫. ૬૪.	
૧૮.	વર્તમાન સમાચાર.	૭૪. ૧૪૩. ૧૬૬. ૧૯૧. ૨૪૦. ૨૬૫.	
૧૯.	પરોપકારી સત્પુરુષો. (કાવ્ય)	 લગવાનદાસ મનસુખલાઈ મહેતા. ૭૫.	
૨૦.	ઉજ્જવલ પ્રભાત. (કાવ્ય)	 વેલચંદ ધનજી	૮૬.

૨

૨૧. પરમાર્થ. (કાવ્ય) શાહ બાબુલાલ પાનાચંદ. ૯૯.
૨૨. શ્રી જિનેન્દ્ર સ્તવન. (કાવ્ય) મુનિ બાલચંદ્રજી. ૧૦૦
૨૩. વિશ્વવ્યાપક જૈન દર્શન. સદ્ગુણાનુરાગી શ્રી કર્પૂરવિ. મહારાજ. ૧૦૭.
૨૪. શ્રાવકાચાર. શુદ્ધ આચારનો ઇચ્છક. ૧૧૫. ૧૬૪. ૨૧૦.
૨૫. સંયમ. રા. ચોકસી. ૧૧૭. ૧૫૨.
૨૬. હૃદયોદ્ગાર. (કાવ્ય) વેલચંદ ધનજી. ૧૨૩.
૨૭. પ્રમાદ પરિહાર (કાવ્ય). લગવાનદાસ મનસુખલાઈ મહેતા. ૧૨૪.
૨૮. આજનું સ્ત્રી શિક્ષણ. મુનિશ્રી હિમાંશુવિજયજી. ૧૩૨.
૨૯. પ્રારંભ પ્રાર્થના (કાવ્ય) વેલચંદ ધનજી ૧૪૭.
૩૦. શ્રી મહાવીરના ઉપદેશનું રહસ્ય. સદ્ગુણાનુરાગી શ્રી કર્પૂરવિ. મહારાજ. ૧૬૬.
૩૧. પ્રતિષ્ઠા અને તેનું રહસ્ય. આચાર્ય શ્રી વિજયવલ્લભસૂરિશ્વરજી મહારાજ. ૧૬૮.
૩૨. ઝુલતી નૌકા. (કાવ્ય) વેલચંદ ધનજી. ૧૭૧.
૩૩. તપ. રા. ચોકસી. ૧૮૦. ૨૧૩. ૨૩૪.
૩૪. મારવાડમાં જૈનોની કેળવણી વિષયક આધુનિક સ્થિતિ. ગાંધી વલ્લભદાસ ત્રિભુવનદાસ. ૧૮૬.
૩૫. જિનવન્દન (કાવ્ય). શાહ બાબુલાલ પાનાચંદ. ૧૯૫.
૩૬. બાંતોકી કસોટી. (કાવ્ય).... વેલચંદ ધનજી. ૧૯૬.
૩૭. સેવાના સન્માન ૨૧૫.
૩૮. શ્રી આત્મારામજી મહારાજની શતાબ્દિ સંગ્રામી થયેલ ગોઠવણુ.... ૨૧૯.
૩૯. વિશ્વવંદ થવાને લાયક કેમ બનાવ ? . સ. ક. વિ. ૨૨૧.
૪૦. સુલાષિત સંગ્રહ. સદ્ગુણાનુરાગી શ્રી કર્પૂરવિજયજી મહારાજ. ૨૨૭.
૪૧. અભિમાનત્યાગ (કાવ્ય). લગવાનદાસ મનસુખલાઈ મહેતા. ૨૪૫.
૪૨. દરેક યાત્રાળુ લાઈ-બહેનોને અગત્યની સુચના (સ૦ ક૦ મહારાજ) ૨૫૬.
૪૩. ગુરુગુણ સ્તુતિ (કાવ્ય). રાજપાળ મગનલાલ બોરા. ૨૬૧.
૪૪. ઉપવાસ આત્મ વલ્લભ ૨૬૨.
૪૫. ચર્યાપત્ર. (સુવર્ણ મહોત્સવ સંગ્રામી) ૨૬૩.
૪૬. શ્રી નેમિનમન (કાવ્ય) શાહ બાબુલાલ પાનાચંદ. ૨૭૩.
૪૭. ધ્યાન. રા. ચોકસી. ૨૭૬.
૪૮. આબુ ઉપરથી. રા. સુશીલ. ૨૮૨.
૪૯. પ્રાસંગિક પદ્યોવડે નવપદજીને નમસ્કાર સ. ક. વિ. ૨૮૮.
૫૦. સક્રિયજ્ઞાન. વીરકુમાર. ૨૮૯.
૫૧. શતાબ્દિ વિરોધીયોનું માનસ. ગુરુ ચરણદાસ. ૨૯૩.

અન્તરજ્ઞં મહાસૈન્યં સમસ્તજનતાપકમ્ ।

દલિતં લીલયા યેન કેનચિત્તં નમામ્યહમ્ ॥ ૧ ॥

આત્માનું અંતરંગ મહાસૈન્ય (કામ-ક્રોધાદિ) કે જે
વિશ્વના પ્રાણીઓને સંતાપ કરનાર છે તેનો જેમણે લીલા
માત્રથી વિનાશ કર્યો છે તેમને હું નમસ્કાર કરું છું.

ઉપમિતિલવપ્રપંચા કથા.

પુસ્તક ૩૨ } વીર મં. ૨૪૬૧. આષાઢ આત્મ સં. ૪૦. } અંક ૧૨ મો.

શ્રી નેમી નમન.

(ચાલ:—બહાર લાગે મને મહાર વતન.)

નેમી નમન કરું નેમી નમન,

ખ્યારા પ્રભુને કરું પ્રેમે નમન. નેમી૦

મહા પ્રતાપી ને અખંડ બ્રહ્મચારી,

એવા પ્રભુને પ્રેમે નમન. નેમી૦

કરુણુ ધ્વનિમાં આપે કંઈ જોયું,

એથી રહ્યા સદા બ્રહ્મચારી. નેમી૦

એવા દયાનિધિ પ્રભુ નેમીજી,

બહારે થોડો પ્રભુ તમે મહારી. નેમી૦

શાહ આબુલાલ પાનાચંદ—નડોદકર.

સત્ય જ્ઞાનનું રહસ્ય.

પ્રકરણ બીજું

સૃષ્ટિકર્તૃત્વવાદ.

(ગતાંક પૃષ્ઠ ૨૫૦ થી શરૂ.)

આત્માનું અસ્તિત્વ તેમજ અમરત્વ ઉચ્ચ પ્રતિનાં આધ્યાત્મિક અન્વેષણને પરિણામે સિદ્ધ થયું છે. આત્માનાં અસ્તિત્વ આદિના સંબંધમાં એટલું બધું અન્વેષણ થયું છે કે આત્માનાં અસ્તિત્વ તેમજ અમર જીવનના સંબંધમાં લેશ પણ શંકાને સ્થાન રહેતું નથી. સર એલીવર લોન્ જેવા મહાન્ તત્ત્વ-વેત્તાઓએ આત્માના સંબંધમાં એવો અનેરો પ્રકાશ પાડ્યો છે કે જેથી તેમનું પ્રમાણભૂત મંતવ્ય જનતાને અત્યંત શ્રદ્ધાજનક થઈ પડ્યું છે. આત્માનાં અસ્તિત્વ આદિમાં શંકા કરનારા ઘણા મનુષ્યોને આત્માનું અસ્તિત્વ વિગેરે મહાન્ સત્ય રૂપ લાસવા લાગેલ છે. આત્માનું અસ્તિત્વ અને અમરત્વ અનેક રીતે પૂરવાર થયું છે. વર્તમાન આત્મિક અન્વેષકોના લગીરથ પ્રયત્નથી આત્માના અસ્તિત્વ આદિ વિષયક સિદ્ધાન્તને અપૂર્વ સમર્થન મળ્યું છે. પૂર્વ-કાલીન મહર્ષિઓ વિગેરેનું આત્મા સંબંધી મંતવ્ય તો સુવિદિત છે. આમ સર્વ રીતે વિચાર કરતાં આત્માનાં અસ્તિત્વ આદિ વિષયક મંતવ્ય સત્ય અને નિશ્ચયકારી છે. આત્માના અસ્તિત્વ આદિમાં શંકાને સ્થાન લાગ્યે જ રહે છે.

આત્મા વિશુદ્ધ દ્રવ્ય હોઈને, તેનું અસ્તિત્વ ભૌતિક શરીરથી પર દશામાં પણ શક્ય છે. આત્માનું અસ્તિત્વ છે તેથી આત્મા દ્રવ્ય છે એ નિઃશંક છે. આત્મા જ્ઞેય વસ્તુ અર્થાત્ જ્ઞાનનો વિષય પણ છે. આત્માને સુખ-દુઃખ આદિ લાવો પરિણમે છે. લાવ (લાગણી) હોય ત્યાં લાવનો ભોક્તા અવશ્ય હોય એવો એક સુપ્રસિદ્ધ માનસશાસ્ત્રીનો પ્રમાણભૂત મત છે. લાવો વિગેરેનું અસ્તિત્વ અવસ્તુમાં હોઈ શકે નહિ. જ્ઞાન કે સંકલ્પ પણ અવસ્તુમાં સંલાવ્ય નથી. જ્ઞાન, સંકલ્પ આદિ આત્મ દ્રવ્યની વિવિધ દશાઓ છે.

આત્મા અમિશ્ર દ્રવ્ય છે. અમિશ્ર દ્રવ્ય હોવાથી જ આત્મા અનેક કાર્યો કરી શકે છે. આત્મા મિશ્ર દ્રવ્યરૂપે હોત તો આટલાં બધાં કાર્યો આત્માથી થઈ શકત નહિ. આથી જ સુપ્રસિદ્ધ તત્ત્વચિંતક મી. માહેરે ચતુર્થ કહ્યું છે કે:-

સત્ય જ્ઞાનનું રહસ્ય.

૨૭૫

“ સદ્ગુણ, સત્ય, ઐક્ય આદિનું સ્વરૂપ અલિપ્ત છે. દરેક મનુષ્યને સદ્ગુણ, સત્ય આદિની વૃત્તિ ઉદ્ભવે છે એમ અનુભવ ઉપરથી સિદ્ધ થઈ શકે છે. સદ્ગુણ, સત્ય આદિને અનુરૂપ કાર્યો કોઈ મિશ્ર દ્રવ્યથી ન થઈ શકે. મસ્તિષ્કનો વિચાર કરતાં આ મંતવ્યનું સત્ય યથાર્થ રીતે ઉપલબ્ધ થઈ શકે છે. મસ્તિષ્કની કોઈ ક્રિયાને પરિણામે સત્યનો ભાવ પરિણત થાય છે એમ માની લઈએ તો તે નીચે પ્રમાણે ત્રણ કારણોથી સંભવિત છે:—

૧ મસ્તિષ્કના લિપ્ત લિપ્ત વિભાગોનો સત્યના લિપ્ત લિપ્ત વિભાગો ઉપર સંપૂર્ણ નિર્બંધ હોય.

૨. મસ્તિષ્કનો દરેક વિભાગ સત્યના (આખાએ) વિચારને સંપૂર્ણપણે સ્વાધીન હોય.

કે

૩. સત્યના વિચારને મસ્તિષ્કના દરેક ભાગ સાથે ઘનિષ્ટ સંબંધ હોય.

જે વિચારકાર્યથી સત્યનું બુદ્ધિથી જ્ઞાન થાય છે તે કાર્ય એક અલિપ્ત વિચાર હોવાથી ઉપરોક્ત ત્રણ કારણો પૈકી પ્રથમ કારણ અયુક્ત સિદ્ધ થાય છે. મિશ્ર દ્રવ્યનો પ્રત્યેક વિભાગ વિચારનાં મૂળ રૂપ હોય તો એક જ સમયે અનેક વિચારો આવે. આ રીતે વિચારતાં બીજું કારણ પણ અસંગત ઠરે છે. મસ્તિષ્કના સર્વ વિભાગોમાં સમગ્ર વિચારનો પ્રાદુર્ભાવ નથી થતો એની સાક્ષી ચેતનાથી મળી રહે છે. જો મસ્તિષ્કના એક જ વિભાગમાં સમગ્ર વિચારનો આવિર્ભાવ થઈ શકતો હોય તો તે ભાગ મિશ્ર કે અમિશ્ર દ્રવ્ય હોય એ નિઃશંક છે. જો મસ્તિષ્કનો એક વિભાગ અમિશ્ર દ્રવ્ય હોય તો વિચારનું અંતિમ અધિકરણ એ અમિશ્ર દ્રવ્ય છે એમ સિદ્ધ થાય છે. જો વિચારના આ અંતિમ અધિકરણને મિશ્ર દ્રવ્યરૂપે માનવામાં આવે તો તેથી અનેક અશક્ય વિકલ્પોની પરંપરાનો ઉદ્ભવ થાય છે. આથી એ રીતે પણ વિચારતાં અંતિમ અધિકરણને અમિશ્ર દ્રવ્ય રૂપે સ્વીકારવું જ પડે છે. વિચારનું અંતિમ અધિકરણ અમિશ્ર દ્રવ્ય છે એ મંતવ્ય યુક્તિયુક્ત અને ગ્રાહ્ય જણાય છે.

આત્મા અમિશ્ર દ્રવ્ય છે એમ સિદ્ધ કરવાના ઉદ્દેશયુક્ત મી. માહેરની નિમ્ન ઉત્પત્તિ પણ વિચારણીય છે:—

“ ચિત્તની અનુમાન શક્તિથી કોઈ પણ નિર્ણયના તાર્કિક પરિણામ

૨૭૬

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

આપણે સ્વીકારી લઈએ છીએ. ચિત્તની અનુમાન શક્તિનું કાર્ય એવું સરલ અને અમિશ્ર છે કે આત્માનો મિશ્ર દ્રવ્ય તરીકે સ્વીકાર અચ્યુક્તિક જણાય છે. ચિત્તની અનુમાન શક્તિનાં અમિશ્ર કાર્યનો વિચાર કરતાં આત્મા પણ અમિશ્ર દ્રવ્ય છે એમ જરૂર સ્વીકારવું પડે છે. ”

સ્મરણશક્તિ એ પણ કોઈ લૌકિક પદાર્થનું કાર્ય નથી એમ સ્પષ્ટ રીતે માલુમ પડે છે. સ્મરણશક્તિ મસ્તિષ્કરૂપ મિશ્ર દ્રવ્યનાં કાર્યમાં અંતર્ભૂત થઈ શકતી નથી. કોઈ વસ્તુનો અનુલવ કરનાર મનુષ્ય અને અનુલવનું સ્મરણ કરનાર મનુષ્ય વચ્ચે એકરૂપતાનો આવિર્ભાવ થયા વિના કોઈ વસ્તુની સ્મૃતિ શક્ય જ નથી. આ પ્રમાણે અનુલવની સ્મૃતિ એટલે પોતાનાં વ્યક્તિત્વના એક રીતે અસ્વીકારરૂપ છે. મસ્તિષ્કનાં લૌકિક દ્રવ્યમાંથી સ્મૃતિનો ઉદ્ભવ નિરંતર થયા કરે એ અશક્યવત્ છે.

ચેતનાને લૌકિક દ્રવ્યનાં નિઃસરણ રૂપે ગણવામાં આવે તો ચેતના મિશ્ર દ્રવ્ય છે એમ માનવું પડે છે. ચેતના અનંત ચેતનાઓનાં પરિણામરૂપ મિશ્ર દ્રવ્ય છે એવી નિષ્પત્તિ પણ થાય છે. કોઈ પણ વ્યક્તિને પોતે અનંત ચેતનાઓના પરિણામરૂપ મિશ્ર ચેતન છે અર્થાત્ પોતાનામાં અનંત વ્યક્તિત્વ છે એમ કદાપિ ભાસતું નથી. વ્યક્તિની ચેતના અનંત ચેતનાઓનાં પરિણામરૂપ કદાપિ માની શકાય નહિ. આથી જ શ્રી જે. સી. ચેટરજીએ સત્ય કહ્યું છે કે:-

“ મનુષ્યને પોતાનામાં અનંત વ્યક્તિત્વનો ભાસ કદાપિ થતો નથી. જો મનુષ્યને અનેકવિધ ચેતના ભાસમાન થાય તો શરીર વિચ્છિન્ન બની જાય. અનેકવિધ ચેતનાથી સંપૂર્ણ નિષ્ક્રિયતા પરિણમે. ચેતનવંત પ્રાણીઓ એક જ ઇચ્છા અને એકજ ઉદ્દેશથી કોઈ કાર્ય સાથે મળીને કરે એવી ઘટના બહુ વિરલ બને છે. ચેતનવંત પ્રાણીઓની ઇચ્છા અને ઉદ્દેશ સામાન્ય રીતે ભિન્ન ભિન્ન હોય છે. શરીરના પ્રત્યેક ભાગમાં બુદ્ધિબુદ્ધી ચેતનાઓનું અસ્તિત્વ શક્ય હોય અને કોઈ મધ્યવર્તી ચેતનાનો તેમના ઉપર સંપૂર્ણ નિર્બંધ ન હોય તો તેનું પરિણામ એ જ આવે કે પરસ્પર મતભેદ થયા કરે. શરીરનું દરેક અંગ પોતાની ઇચ્છાને અનુરૂપ કાર્યો કર્યા કરે. આ અનુકંપનીય સ્થિતિમાં શરીરનો સર્વથા વિચ્છેદ થાય એ દેખીતું છે. શરીરનો વિચ્છેદ ન થાય તો સંપૂર્ણ નિષ્ક્રિયતા તો પ્રવર્તી રહે એમાં કંઈ

સત્ય જ્ઞાનનું રહસ્ય.

૨૭૭

શક નથી. શરીરનાં વિવિધ અંગો અને પ્રત્યંગો નપુંસક જેવાં બની બન્ય, આવો શરીર વિચ્છેદ, નિષ્ક્રિયતા આદિ કોઈ કાળે દ્રષ્ટિગોચર નથી થતાં. વ્યક્તિમાં અનેકવિધ ચેતનાનાં અસ્તિત્વની અશક્યતા આ રીતે પ્રતીત થઈ શકે છે.” (The hindu realism).

શરીરમાં અનેકવિધ ચેતના સંભાળ્ય હોય તો જૂદા જૂદા ભાગોમાં માનસિક પ્રવૃત્તિ એક જ કાળે થયા કરે. શરીર અને મસ્તિષ્કની નાના પ્રકારની ચેતનાની સંજ્ઞાના પ્રમાણમાં એકજ વસ્તુના સંબંધમાં લિપ્ત લિપ્ત ભાવો જરૂર પ્રવર્તે. આવું કશુંયે બનતું નથી એમ અનુભવ ઉપરથી પ્રત્યક્ષ થાય છે. આત્મા અમિશ્ર દ્રવ્ય છે એ આ ઉપરથી પણ સિદ્ધ થઈ શકે છે.

વિશુદ્ધતા એ આત્માનું એક પ્રધાન સ્વરૂપ છે. આથી આત્માનાં આ મહાન સ્વરૂપનો આપણે હવે વિચાર કરીએ. આત્મા અમિશ્ર દ્રવ્ય હોવાથી તેનો વિનાશ કોઈ કાળે સંભવિત નથી. વિનાશ એટલે મિશ્ર વસ્તુનું તત્ત્વોરૂપે પરિણમન. આત્મા અમિશ્ર હોવાથી તેનો વિનાશ આ રીતે સંભવી શકતો નથી. અસ્તિત્વ આત્માનો સ્વભાવ છે. આત્મા કોઈ કાળે અસ્તિત્વ રહિત ન જ હોય. આત્માનું સદાકાળ અસ્તિત્વ જ હોય. આથી તેનો વિનાશ કલ્પનાતીત થઈ પડે છે. આત્મા શરીરરૂપી ભૌતિક દ્રવ્યથી પર રહીને પણ પોતાનું અસ્તિત્વ બાળવી શકે છે.

શરીરનો નાશ થતાં આત્માની જ્ઞાનશક્તિ (અન્વીક્ષણ શક્તિનો) પણ નાશ થાય છે કે નહિ એ પ્રશ્ન અત્રે ઉપસ્થિત થાય છે. અન્વીક્ષણ શક્તિ એટલે ઇન્દ્રિયોનું કાર્ય એવો અર્થ લેતાં, શરીરનાં વિનાશથી અન્વીક્ષણ શક્તિનો પણ વિનાશ થાય છે એ સ્પષ્ટ છે; પણ અન્વીક્ષણ શક્તિ એટલે આત્માની કાર્યશક્તિ એવો અર્થ લેવાય તો શરીરના વિનાશથી અન્વીક્ષણ શક્તિનો વિનાશ શક્ય નથી એમ નિષ્પન્ન થાય છે.

ચક્ષુથી પર દ્રષ્ટિ-શક્તિનું અસ્તિત્વ સિદ્ધ કરવાને ડો. ડોડ્ઝ નિમ્ન ઉપાયનો નિર્દેશ કર્યો છે.

“ તમે એક શીલીંગ અને તેના જ કદનો જસતનો કકડો લઇને, ઉપલા અવાળાઓમાં શીલીંગના સિક્કાને મૂકીને તે પછી મ્હોં ખોલીને જીભ ઉપર જસતનો કકડો મૂકો. જીભ આમતેમ હલાવ્યાથી તમને જસત તેમજ સિક્કાનો સ્પર્શ થશે. બંનેના સંસર્ગથી દરેક વેળાએ પ્રકાશનો અમકાર થશે. આ અમ-

૨૭૮

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

કાર તમે જોઈ શકશો. ચિત્તથી પ્રકાશનો આ ચમકાર પ્રત્યક્ષ રીતે જોઈ શકાય છે. એ ચમકાર જોવામાં ચક્ષુની સહાયની અપેક્ષા રહેતી નથી. ઘોર અંધારી રાત્રિએ છેક અંધારાવાળા ઓરડામાં પણ આ પ્રયોગ થાય તો પણ ચમકાર અવશ્ય દેખી શકાય છે. આંખે પાટા બાંધ્યા હોય કે આંખો બંધ કરી હોય તો પણ પ્રકાશનો ચમકાર નિરખી શકાય છે. ”

નિદ્રા-બ્રમણની આવેશયુક્ત સ્થિતિમાં ચક્ષુથી જોઈ શકાતું નથી. આમ છતાં એ સ્થિતિમાં પણ ઘણાંયે અત્યંત મુશ્કેલ અને સાહસિક કાર્યો થઈ જાય છે. દૂરસ્થ અને અદૃશ્ય વસ્તુઓનાં નિરીક્ષણથી દૃષ્ટિની અન્ય શક્તિનું અસ્તિત્વ નિશ્ચયપૂર્વક સિદ્ધ થાય છે.

દૃષ્ટિની અન્ય શક્તિનાં અસ્તિત્વનો સ્વીકાર કરતાં, ચક્ષુ, મસ્તિષ્ક આદિ ઉપરાંત આ અન્ય દૃષ્ટિ-શક્તિથી પણ દૃષ્ટિનું કાર્ય થાય છે એ સહજ સમજી શકાય છે. ચક્ષુ આદિ ઇન્દ્રિયો વિવિધ આંદોલનોના માર્ગ માટે એક પ્રકારનાં સાધનરૂપ છે. ચેતના, ઇચ્છા કે બુદ્ધિની નિષ્પત્તિ ચક્ષુ આદિથી શક્ય નથી. ચિત્તની સંલગ્નતા હોય તો જ ચક્ષુથી નિરીક્ષણ કાર્ય થઈ શકે છે. ચિત્તની સંલગ્નતા વિના ચક્ષુથી કોઈ વસ્તુ દૃષ્ટિગમ્ય થઈ શકતી નથી. ચિત્તની સંલગ્નતા વિના આમ સર્વ ઇન્દ્રિયો સાવ નિરર્થક થઈ પડે છે.

આત્માની જ્ઞાનશક્તિ ઇન્દ્રિયોમાં નથી. એ શક્તિ આત્મામાં જ રહેલી છે. આથી શરીરનો વિનાશ થતાં આત્માની આ શક્તિનું અસ્તિત્વ કાયમ જ રહે છે. આત્માની જ્ઞાનશક્તિ પરિસ્થિતિને અનુરૂપ રહે છે. વિચારણા અને તર્ક એ પણ આત્માની કાર્યશક્તિઓ છે. વિચારણા, તર્ક અને જ્ઞાન એ ત્રણ શક્તિઓની દૃષ્ટિએ વિચાર કરતાં આત્માનું અમરત્વ સ્પષ્ટ થાય છે. એ ત્રણ શક્તિઓ કોઈ શરીરના વિનાશ બાદ આત્માનું અસ્તિત્વ કાયમ રહે છે તેની પ્રતીતિરૂપ છે. (ચાલુ)

ધ્યાન

અભ્યંતર તપમાં જેનો સમાવેશ થાય છે એવા ધ્યાન માટે ગયા લેખમાં દર્શાવ્યા મુજબ અહિં આપણે જરા વિસ્તારથી વિચાર કરીએ. માત્ર જૈનદર્શનમાં જ નહિ પણ લગભગ સર્વ દર્શનકારોએ ચિત્તની એકાગ્રતા ઉપર સવિશેષ ભાર મૂક્યો છે. એ એકાગ્રતાથી વ્યવહારિક કાર્યો તેમજ આત્મિક સાધનાઓ સચોટતાથી યથાર્થ સ્વરૂપમાં ધાર્યા સમયમાં કરી શકાય છે. આ પ્રકારની એકાગ્રતાથી-તન્મય કિંવા ચિદ્રૂપતા પ્રાપ્ત કરવામાં ધ્યાન એક સાધન તરીકે અગ્રસ્થાન ધરાવે છે. એ તો સૌ કાર્યોનો વિષય છે કે જ્યાં લગી મન સ્થિર નથી હોતું ત્યાં લગી તન્મયતાની વાતો કરવી તે હવામાં ખાચકા ભરવા જેવું છે. એ સંબંધમાં પ્રખર અને વિદ્વાન્ સંતોના હવાલા આપી શકાય.

જળ લગ મન આવે નહિ ઠામ,
તળ લગ ક્રિયા સર્વ નિઃપરિણામ.

મન સાધ્યું તેણે સઘળું સાધ્યું-શ્રીમદ્ આનંદધનજી

મન एव मनुष्याणाम् कारणं बंधमोक्षयोः ।

આમ અંચળદશા ધારણ કરતાં મનરૂપી માંકડાને કાળુમાં રાખવા સાફ આત્મારૂપી મહારીને એકાગ્રતારૂપી રસી યાને દોરડાની અગત્ય રહે છે. એ એકાગ્રતા જેટલા અંશે ધ્યાન મારફતે લાભી શકાય છે તેટલા અંશે અન્ય કોઈ રીતે મેળવી શકાતી નથી. આમ પરિસ્થિતિ હોવાથી જ ધ્યાનના મૂલ્ય ઝાઝેરા છે. એથી જ સર્વ દર્શનોમાં એ પરત્વે ભાર મૂકવામાં આવ્યો છે.

જૈનદર્શનમાં એના ચાર પ્રકાર બે રીતે ગણવામાં આવ્યા છે. એ ઉભય રીતો ખરાબર સમજી લેવાની જરૂર છે. યથાર્થ સમજ પછીનો અમલ જરૂર કંઈ ને કંઈ પ્રગતિના પંથે પ્રયાણ કરાવે છે.

૧ આર્ત, ૨ રૌદ્ર, ૩ ધર્મ અને ૪ શુક્લ-એમ ચાર લેદ ધ્યાનના પ્રથમ રીતે છે. વળી એ દરેકના ચાર-ચાર પેટાલેદ છે તે આ પ્રમાણે-

૨૮૦

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

આત્મધ્યાન—એટલે માહું, ખોટું, યા નકામું અને ધ્યાન એટલે વિચારણા અથવા તો મનમાં આહટ્ટહોહટ્ટના પરિણામ થવાને અર્થાત્ નકામી વિચારણા એવો અર્થ નીચેનો લાવ જોતાં બરાબર બંધબેસતી થઈ પડે તેમ છે, એ એક જાતની વ્યર્થ ચિંતા સ્વરૂપ છે.

(૧) ઇષ્ટવિયોગ—સ્નેહી કે પ્રિયજન કિંવા પ્રીતિજનક પદાર્થથી અંતરાય પડેવો. એથી દુઃખ પેદા થાય, વિલાપમાં મન પ્રવર્તે અને વિચારમાળાના મણકા શરૂ થાય.

(૨) અનિષ્ટસંયોગ—પ્રથમ પ્રકારથી તદ્દન ઉલટો પ્રકાર. જેની સંગત રૂચિ કર ન લાગતી હોય અને જે વસ્તુ નજર સામે ઉપસ્થિત થવાથી તિરસ્કાર ઉદ્ભવતો હોય એવાની પ્રાપ્તિ થાય તેથી માત્ર કલેશ અને ચિંતા જ જન્મે.

(૩) રોગાચંચલતા—શરીરમાં રોગો પેદા થવાથી થતાં વિચારવમળ.

(૪) અગ્રશોચ—લવિધ્યકાળ સંબંધી કરવામાં આવતા તર્કવિતર્કો અને એથી ઉદ્ભવતું મનોમંથન.

રૌદ્રધ્યાન—કઠોર યાને માઠા પરિણામજનક તરંગોમાં મનનું ડોળાવું.

(૧) હિંસાનુબંધી—જીવની ઘાત થતી દેખીને ખુશી થવાય યાતો એવા હિંસાના કાર્યની યુદ્ધ આદિની અનુમોદના કરાય તે.

(૨) મૃધાનુબંધી—જીવું જોલીને રાજી થવાપણું અથવા તો કેવું ચાલાકી ભર્યું કામ કર્યું કે એમાંના જીવંતપણાની કોઈને ગંધ સરખી પણ ન આવી એવા જોટા અધ્યવસાય.

(૩) ચોરાનુબંધી—ચોરી કે ઠગાઈ કરીને રાજી થવાપણું.

(૪) પરિગ્રહરક્ષા—ધન ધાન્યાદિ નવ પ્રકારનો પરિગ્રહ વધાર્યો જવો, એ જ્ઞાનુબંધી—સંબંધી વિચારણા પર નાચ્યા કરવું. વળી એના રક્ષણ માટે પાપારંભના કાર્યો કરતાં પણ પાણું વાળી ન જોવું અને આરંભ સમારંભમાં તલલીન બની ધણો એકત્ર કરી ગર્વ કરવો. એ નિમિત્તની અસમૃદ્ધિ પર હવાઈ ફિદલા ચણાવવા તે.

આમ ચાર ધ્યાનમાંના પ્રથમ બેને દુન્યવી દૃષ્ટિ પર પડેલા નાંખી, જે જ્ઞાનદૃષ્ટિએ માખીએ તો સર્વથા નકામા અને ફેંકી દેવા જેવા જ છે. એથી આત્માની પ્રગતિ કે ઉન્નતિ તો આધી જાય છે, પણ અવનતિ સામે ડોકીયા કરી ઉભી જ હોય છે. મનપ્રદેશમાં વિચારમાળાના મણકારૂપે એ પણ ગુંથાયેલા હોય છે. તેટલા પૂરતો જ ધ્યાન શબ્દ તેમની સાથે જોડવો યુક્ત છે. બાકી એ માઠા ધ્યાનને નવ ગજના નમસ્કાર કરી એનાથી હાથ ધોઈ નાંખવા ઘટે છે. ત્રીજું ધર્મધ્યાન આવશ્યક છે. ઉત્સર્ગ-અપવાદરૂપ ધર્મ અને વસ્તુનો સ્વભાવ તે ધર્મ. કહ્યું છે કે-

‘ વચ્ચુસ્વભાવો ધમ્મો ’ એ ધર્મનું સતત ચિંતન, મનન અને નિદિધ્યાસન કરવું, એમાં રમણ કરવું તેમજ ઉંડું અવગાહન કરવું અર્થાત એકતાર જની જવું એનું નામ જ ધર્મધ્યાન. તેના ચાર પ્રકાર.

(૧) આજ્ઞાવિચય-વીતરાગ પ્રભુની આજ્ઞા પ્રત્યે સાચી શ્રદ્ધા ધરાવવી. તેની વિચારણા કરવી. આનોઅર્થ અંધશ્રદ્ધાથી કે આંધળીઆ કરી સ્વીકારી લેવું તેમ નથી. દરેક બાબતને બુદ્ધિરૂપી કાંટા પર જરૂર તોલન કરવી. એથી જ અડગ શ્રદ્ધા સાંપડે કે બાકી અર્તાદ્રિય વિષયોમાં શ્રદ્ધા રાખીને જ આગળ વધી શકાય; ત્યાં બીજે ઉપાય જ નથી.

(૨) અપાર્યાવચય-જીવ સાથે અશુદ્ધપણાને લઈને અપાય કહેતાં ઘણા દુઃખો દૂષણો જોડાયેલા છે. અને જ્યાં લગી સંસાર છે ત્યાં લગી તેનો સંબંધ પણ ઓછા-વત્તે અંશે રહેવાનો છે; છતાં એમાંથી મારાપણાની ભ્રમણા ટાળવાની છે. આત્મા અને દેહ અથવા તો જીવ-જડના સ્વરૂપો-ધર્મો બુદ્ધ છે, એ વિચારવું. એમ કરવા સારૂ અજ્ઞાન, રાગ, દ્વેષ, કષાય, આશ્રવઆદિના સ્વરૂપનો પૂર્ણ વિચાર કરવો. કર્મ-સત્તાના પાશમાં આત્મા કેટલી હદે પરાસ્ત થયો છે એનો તાગ કહાડવો અને સ્વ તથા પર વસ્તુઓની વહેંચણી કરતાં સ્થિતિવું. એ સંબંધી વિચારણાઓ અને કરવામાં આવતાં નિર્ણયો એ જ આ બીજા ધ્યાનના બીજા ભેદનો વિષય.

આબુ ઉપરથી

[શ્રદ્ધયા દેયમ્]

કળા-કારીગરીના વૈભવથી દીપતાં, સાદા છતાં લબ્ય જૈન મંદિરો જોયા પછી, ગુજરાતના એક સારા સાક્ષર બોલી ઉઠ્યા: કે “ જૈન શ્રીમંતોની આ કળાલક્ષિત ખરેખર અદ્ભુત છે. એક-એક પથરમાં સમાએલી કારીગરી ઉપર એક સ્વતંત્ર પુસ્તક યોજી શકાય.”

આબુ-દેલવાડામાં જૈન મંદિરો વિષે આજ સુધીમાં અનેક કળાપ્રેમી-ઓએ, પ્રવાસીઓએ યશોગાન આપ્યાં છે. જૈન સમાજ એને માટે અભિમાન લે એ સ્વાભાવિક છે, પણ એ પ્રકારનું ભૂતકાલીન અભિમાન વધતું રહે તે દુર્ભાગ બનેલો. આજનો જૈન સમાજ એ ભાર સહી શકે નહીં. પોતાના પૂર્વજોના ગૌરવનો ભાર દુર્ભાગોને કચડી નાખે. આવા જ કઈંક અભિપ્રાયથી એક બીજા સજ્જન બોલી ઉઠ્યા:

“ હવે જૈન સમાજને એ કીર્તિગાનમાંથી કશી જ નવી પ્રેરણા મળી શકે એમ નથી. મહેરબાની કરીને અમારા મિથ્યાભિમાનને પંપાળવાનું માંડી વાળજો.”

જેમ જેમ આ વિષયમાં વધારે ને વધારે રમણ થાય તેમ તેમ ‘હું’ અને મારા’ના લેહમાં રહેલ બ્રમણ્યોનો સ્ફોટ થતો જાય છે. એ વેળા ચક્ષુ સામે કોઈ અનેરું સત્ય દ્રશ્યમાન થાય છે.

આત્મા આવશ્યક કરજો બળવે છે છતાં તેના અંતરમાં નીચેના દોહરામાં દર્શાવેલ લાવ રમતો હોય છે. એતનને પુદ્ગલના લિન્ન લિન્ન નિયમોની વહેંચણી થતી જ હોય છે.

સમકિતવંતી જીવડો, કરે કુટુંબપ્રતિપાળ,

અંતરથી ન્યારો રહે, ધાવ ખિલાવત બાળ,

[ચાહુ]

(ચોકશી.)

આબુ ઉપરથી.

૨૮૩

જૈન હોવા છતાં જૈન પૂર્વજોના યશગૌરવ વિષે આવો વિરોધ વ્યક્ત કરનાર ભાઈ તરફ અમારી સૌની નજર વળી. એ ભાઈ રાષ્ટ્રીય હતા.

“હું તમારા મિથ્યાભિમાનને નહીં પંપાળું. હું તો તમને કંઈક નવી પ્રેરણા મળે એવી વાત કહેવા માગું છું.” સાક્ષર બંધુ બોલ્યા.

પણ પેલા રાષ્ટ્રીય બંધુને એ શબ્દો ન રૂચ્યા. એમની આંખોમાં કંઈક આવેશની લાલાશ રેળાઈ. એમણે કહ્યું:

“આ મંદિરો અમને પ્રેરણા આપશે? જોતા નથી આ મુક્તિનાં મંદિરો પોતે જ કેવાં કારાગાર જેવા બન્યા છે? અમે બંદીવાન છીએ એટલે અમે અમારા પ્રભુને પણ બંદીવાન જેવી દશામાં પૂરી રાખ્યા છે.”

એમના થોડા શબ્દોમાં પણ અમે સમાજપ્રેમ, ધર્મપ્રેમની ધગશ જોઈ શક્યા. કળાના તીર્થધામ જેવા આ મંદિરની આસપાસ દરબારી પહેર-ગીરો ફરે છે અને યાત્રિક માત્રની પાસેથી કરવેરા ઉઘરાવવામાં આવે છે એ દૃશ્ય તો અમને સૌને અપ્રિય-અકાર્ણ લાગતું હતું. જે કળાના ધામો ગરીબ-શ્રીમંત સૌને માટે સદા ખુલ્લાં રહેવાં જોઈએ, ખરેખર તો રાજ્યે એને પોતાની પ્રતિષ્ઠા સમજી નલાવવા જોઈએ તે જ કળાધામને, થોડા દ્રવ્યની લાલસાને લીધે કેદખાના જેવા બનાવવામાં આવે એ દુર્ભાગ્યનો વિષય તો જરૂર છે. લોકોની ધર્મશ્રદ્ધા ઉપર અબુગતો કર નાખવા જેવું કાર્ય છે અને જે સમાજ પોતાની અશક્તિ સગી આંખે જોવા-અનુભવવા છતાં એ અવદશાને નભાવી લે એ સમાજને માટે પણ નિરાશાની લાવના જ જન્મે.

“અલબત્ત, આજે આપણા દોષે એ કેદખાનાં જેવાં લાગે છે, પણ એનું પ્રાયશ્ચિત આપણે પોતે જ કરવું જોઈએ. આપણાં તપ અથવા સંયમના અગ્નિથી એ દોષ ઘોઈ નાખવા પડશે, પરંતુ આજે હું એ વાત નથી કહેવા માગતો. હું તો એ મંદિરોમાંથી મળતી પ્રેરણા જ તમને સમજાવવા માગું છું.” સાક્ષર જૈન બંધુ શાંતિથી બોલ્યા. અમે એમની તરફ જુજાસા-લાવે જોઈ રહ્યા.

“જ્યારે આ મંદિરો બંધાતા હતા ત્યારે મંત્રી વસ્તુપાળ અને તેજપાળની વતી એમનો એક નિકટનો સંબંધી કારીગરો ઉપર દેખરેખ રાખતો. કારીગરો તો માત્ર પોતપોતાનાં કામ કરે: બીજી વ્યવસ્થા આ નિરીક્ષક ભાઈને શિરે રહેતી.

૨૮૪

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

“એ લાઈ, કારીગરોનાં કામ અને ધીરજથી અબાણ હતા. ઝીણા કામમાં વખત વધુ લાગે અને ખર્ચ પણ વિશેષ થાય એ વાત એમને હજી નવે-સરથી શીખવાની હતી. એક દિવસે એમણે ખર્ચનો અને કામનો હિસાબ કાઢ્યો, અને એમને લાગ્યું કે આ રીતે જો કારીગરો કામ કરે તો ઘણો પૈસો વેડફાઈ જાય.

“તત્કાળ એમણે મંત્રી ઉપર એક પત્ર લખી મોકલ્યો અને જણાવ્યું કે આ રીતે તો આપણું ઘણું દ્રવ્ય બગડે છે.

“મંત્રીએ જવાબ આપ્યો. દ્રવ્ય એ કંઈ શાકલાળ નથી કે સડી અથવા બગડી જાય, છતાં તમને દ્રવ્ય બગડી જવાની બીક લાગતી હોય તો દ્રવ્યને ખુલ્લી હવામાં-ખુલ્લા પ્રકાશમાં રોજ રોજ સૂકવતા રહેજો. બાકી કારીગરોની પાછળ ખરચાતા દ્રવ્યને તમે બગાડો કહેતા હો તો તમારી એ ભૂલ સુધારજો.

“મંત્રીના એ જવાબમાં કેટલી કળાલક્ષિ અને રાષ્ટ્રીય લાવના ભરી છે તેનો જરા વિચાર કરો. દેશની કારીગરો અને દેશની કારીગરોને ઉત્તેજન આપવા અર્થે જે દ્રવ્ય વપરાય તેના જેવો દ્રવ્યનો બીજો કયો સદુપયોગ હોઈ શકે? દેશની કારીગરો અને કારીગરો માટે જેના દિલમાં જવલંત મમત્વ ન હોય તે દ્રવ્યનો આવો જબરજસ્ત ભોગ કેમ આપી શકે?

“ઘડીભરને માટે એમ માની લઈએ કે મંદિરો, એ શિલ્પીઓની જ કળાકૃતિ છે; પણ શિલ્પીઓની કંદર કરનારા શિલ્પીઓને ઉત્તેજન આપનારા પુરૂષો જે સમાજમાં પાક્યા હોય તે સમાજ પણ અહોભાગી નથી?

“તમે જેને કારાગાર કહો છો તે આ મંદિરો આજે નિસ્તબ્ધપણે એ જ પ્રેરણા આપી રહ્યા છે. જે વસ્તુ ચિરસ્થાયી છે, જે વસ્તુ સૌંદર્યના નમુનારૂપ છે અને યુગે યુગે પણ જેનો સંદેશ પ્રજા સાંભળી શકે છે તેની પાછળ વેપારીદષ્ટિ રાખવામાં આવે તો દ્રવ્ય અને શિલ્પીઓનાં શ્રમ બન્ને નિરર્થક જાય.

“સાધના: કળાની સાધના, યોગની સાધના અથવા રાષ્ટ્રીય સ્વાતંત્ર્યની સાધના અખંડ-અનંત ધૈર્યની અપેક્ષા રાખે છે. હીસાબી બુદ્ધિ કિંવા નરી સોદાગરી ત્યાં કામ ન આવે. શિલ્પી કારીગર, પથર ઉપર હળવે હાથે ટાંકણું ચલાવતો હોય છે ત્યારે તે સ્થળ અને કાળ ભૂલી જાય છે. દ્રવ્યની સહાય આપનાર શ્રીમંતે જો શિલ્પીની પાસેથી પળે-પળનો હિસાબ માગે અથવા કેવળ સ્થૂળબુદ્ધિએ તોલ કાઢવા મથે તો શિલ્પી અને શ્રીમંત વચ્ચે મેળ ન મળે.”

આપણું ઉપરથી.

૨૮૫

આપણા શ્રીમંતો કદાચ એટલા કલાલક્ષ્મી ન હોય, પરંતુ તેઓ કદરદાન હતા, કારીગરો પ્રત્યે શ્રદ્ધાવાન હતા એમ આ મંદિરો ઉપરથી સ્પષ્ટ થાય છે. અને કળા, ધર્મ, કેળવણી કે રાષ્ટ્રને અર્થે કામ કરનારા કર્મવીરો-સેવકો પ્રત્યે શ્રીમંતોને સંપૂર્ણ શ્રદ્ધા હોવી એ શું સામાન્ય વાત છે? એ બોધપાઠમાં કંઈ ચોછી પ્રેરણા છે?

આજે એ પ્રકારની શ્રદ્ધાને બદલે અશ્રદ્ધા અને અવિશ્વાસ જ પ્રવર્તે છે. આજે એક શ્રીમંત પાંચ-પચીસ કે સો-બસોની સખાવત બહાર કરે છે, પણ બીજે જ દિવસે એ ત્રિરાશીની શૈલીએ હિસાબ કરવા બેસે છે. એને પોતાના પૈસા બગડી જતા દેખાય છે, કારણ કે તાત્કાલિક ફળ જેવી કોઈ વસ્તુ એની નજરે નથી ચડતી.

બહુગર, આંખાની ગોટલીમાંથી તત્કાળ ફળ ઉપજતું બતાવી શકે છે, પણ એ ફળ માત્ર દેખાવપૂરતું જ હોય છે. એનો બીજો કશો જ ઉપયોગ નથી હોતો. આંખાની ગોટલીને જમીનમાં પૂરીને, રોજ-રોજ જળ સિંચનાર, નવું નવું ખાતર પૂરનાર, પોતાના પ્રાણ જેટલું જતન કરનાર ખેડૂત વર્ષો સુધી એની પાછળ પોતાનો પરસેવો રેડે છે, એ થાકતો નથી, કંટાળતો નથી કારણ કે એને સંપૂર્ણ શ્રદ્ધા હોય છે કે મારો પરિશ્રમ કોઈ એક દિવસે જરૂર ઉગી નીકળશે. કળાકારો, રાષ્ટ્રસેવકો એ સર્વ જેમ દેશની સંપત્તિરૂપ છે તેમ શ્રદ્ધાવાળા શ્રીમંતો દેશના કલ્પતરૂરૂપ છે. જે દેશમાં માત્ર શ્રીમંતો જ છે, અને શ્રીમંતાઈની સાથે શ્રદ્ધા વણાયેલી નથી તે દેશ અથવા તે સમાજનું ભાવી શંકાશીલ બની રહે છે.

મંદિરોની વાતમાંથી આવી કંઈ કંઈ પ્રેરણાઓ દિલમાં બગી. મને વિચાર થયો; ખરેખર આપણા નહાના સમાજમાં બધું છે. માત્ર પરસ્પરને વિષે જેવી જોઈએ તેવી શ્રદ્ધા નથી. જે શ્રદ્ધા અખંડ ધૈર્ય, અનંત આશાવાદ રાખી રાહ જોતી બેસી રહે તે શ્રદ્ધા ક્યાં? આજે તો શ્રદ્ધાને નામે અંધ-શ્રદ્ધાની જ બોલખાલા છે! ઉદારતા અને લઘુચિંતાનો બધો રસ એ અંધ-શ્રદ્ધા જ ભરખી જાય છે. પાછળ રહે છે ભીખના ટુકડા. એ ટુકડાં સમાજદેહને નીરાગ તેમજ તેજસ્વી શી રીતે બનાવે?

x

x

x

x

દેલવાડાનાં જૈન દેરાસરો સાથે જ આગાના તાજમહેલનું સ્મરણ થઈ આવે છે. તાજમહેલના સંબંધમાં પણ એવી જ એક લોકકથા સંલગાય છે.

૨૮૬

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

બાદશાહે શિવપીને બોલાવી તાજમહેલની યોજના સમજાવી. દિલ્હીનો ખજાનો ખાલી થઈ જતો હોય તો પણ તેની ચિંતા ન કરતાં આખી યોજના પાર પાડવાનો બાદશાહે આગ્રહ કર્યો.

શિવપીને લાગ્યું કે: “કદાચ અઘે માર્ગે પહોંચ્યા પછી બાદશાહ પૈસા ખરચવામાં સંકોચ કરે તો મહેનત ખરબાદ જાય.” એટલે તેણે બાદશાહની શ્રદ્ધાનું માપ કાઢવા એક યુક્તિ વાપરી.

શિવપીનો એક માણસ, ખજાનચી પાસે પહોંચ્યો અને કહ્યું કે: “તાજમહેલના બાંધકામ માટે આ એક ગાડું અશરફીઓ (સોના-નાણું) થી ભરી દો.” ખજાનચીએ ગાડું ભરીને અશરફીઓ આપી.

તાજમહેલનો પાથો બોદાઈ ચુક્યો હતો. શિવપીએ અશરફીઓનું ગાડું પાયામાં ઠલવ્યું. ફરી ખજાનચી પાસે એ ખાલી ગાડું આવી ઉભું રહ્યું. બીજી વાર ખજાનચીએ ગાડું અશરફીઓથી ભરી દીધું.

ફરી જ્યારે ત્રીજી વાર ગાડું આવ્યું ત્યારે ખજાનચી મુંઝાયો. શિવપી તરફથી એને કહેવામાં આવ્યું કે હજી તો પાયા પુરવામાં બીજાં એક-બે ગાડાં બેઠેશો.”

ખજાનચી બાદશાહ પાસે ગયો. શિવપી, સોનામહોર જેવી કીમતી ધાતુને પાયામાં ઠલવી રહ્યો છે એ વાત કરી તેણે પોતાનો શેષ અને અસંતોષ બહાર કર્યો.

બાદશાહે જવાબ આપ્યો: “શિવપી-કારીગર અશરફીનો શું ઉપયોગ કરે છે તે જોવાનું કામ આપણું નથી. મને શ્રદ્ધા છે કે શિવપીદ્વારા આપણા દ્રવ્યનો સહુપયોગ જ થાય છે. તમારે શિવપીની આજ્ઞાને જ અનુસરવાનું છે.”

બાદશાહની આજ્ઞાથી ખજાનચીએ ત્રીજું ગાડું અશરફીઓથી ભરી દીધું. શિવપીને ખાત્રી થઈ કે બાદશાહની, પોતાની તરફ પૂર્ણ શ્રદ્ધા છે. બાદશાહ ખરચથી ગાંજી જશે નહીં. એ પછી શિવપીએ પૂર્ણ ઉત્સાહથી, પૂર્ણ શ્રદ્ધાથી અને અંતરંગ ઉદ્ધાસથી તાજમહેલનું નિર્માણકાર્ય આદર્યું.

શિવપી અને શહેનશાહની પરસ્પરની શ્રદ્ધાએ સંસારમાં એક નવું આશ્ચર્ય ઉમેર્યું.

x

x

x

x

આબુ ઉપરથી.

૨૮૭

ફરી બીજે દિવસે જ્યારે એ સાક્ષર-જૈન બન્ધુ મળ્યા ત્યારે તેમણે આબુ-દેલવાડાનાં જૈન મંદિરો વિષે એક ખાસ નિબંધ અથવા તો પુસ્તક લખવાની પોતાની લાવના બતાવી.

મને થયું કે આ મંદિરોના સંબંધમાં એટલું બધું કહેવાઈ ગયું છે કે તે સંબંધમાં કંઈ લખવું એ પુનરુક્તિ કરવા જેવું છે. મુનિ શ્રી જયંતવિજયજીએ જે સાહિત્ય એકઠું કર્યું છે તે પછી એમાં નવું કંઈ ઉમેરી શકાય એવું નથી રહ્યું. છેલ્લે છેલ્લે એ શોધક મુનિજીએ દેલવાડાની કોતરણીના છાયાચિત્રો પણ પુસ્તકના રૂપમાં પ્રકટ કરવાનો નિર્ધાર કર્યો છે.

“હવે આપ બીજો નવો પ્રકાશ શું આપી શકવાના હતા?” મેં જણાસુલાવે પૂછ્યું.

“હજી સુધી કોઈએ નથી કહ્યું તે જ હું મારા નિબંધમાં કહેવા માશું છું. દળેલું ફરીથી દળવાનો મારો સ્વભાવ નથી, એ તો તમે જાણો છો જ.” સાક્ષર બન્ધુ બોલ્યા.

મારી જણાસા વધુ તિવ્ર બની. એમણે ટુંકામાં જ કહેવા માંડ્યું.

“દેલવાડાના આ જૈન મંદિરોના શિલ્પમાં માત્ર કળા જ નથી, પણ મારી ખાત્રી થઈ ચુકી છે કે એની કોરણીમાં આબુ નાટ્યશાસ્ત્ર લય્યું છે. નાટ્યશાસ્ત્રનો અભ્યાસ આપણામાં હમણા બંધ પડ્યો છે. એ શાસ્ત્રની દૃષ્ટિએ આ શિલ્પ ઉકેલાવું જોઈએ. મારો વિચાર નાટ્યશાસ્ત્રની નજરે આ શિલ્પનો અર્થ ઉકેલવાનો છે.”

મારા માટે એ તદ્દન નવીન વાત હતી. પુરાતત્ત્વશાસ્ત્રીઓ કે ધર્મશાસ્ત્રીઓ જે અર્થ ઉકેલવાને આજ સુધીમાં નિષ્ફળ નીવડ્યા છે તે આ સાક્ષર બન્ધુના શ્રમથી ચાર પડે એવી આશા રખાય છે.

શિલ્પ, કળા, કાવ્ય વિગેરેની જેમ નાટ્ય પણ એક દિવસે પરમ ઉપયોગી વિષય મનાતો, તેનો અભ્યાસ ચાલતો અને મંદિરોમાં એને મહત્ત્વનું આસન મળતું એ વાત તે દિવસે મને નવી જાણવાની મળી.

[સુશીલ.]

“ પ્રાસંગિક પદોવડે નવપદજીને નમસ્કાર. ”

(૧) ઉત્પન્ન થયેલા નિર્મળ જ્ઞાન-જ્યોતિથી ભરેલા, સત્પ્રતિહારસંયુક્ત સિંહાસન ઉપર સંસ્થિત થયેલા અને સદ્દેશનાવડે જેમણે સજ્જનોને આનંદિત કરેલા છે તે જિનેશ્વરોને સદા સહસ્રશઃ નમસ્કાર હો !

(૨) પરમાનંદ-લક્ષ્મીના સ્થાનરૂપ અને જ્ઞાનાદિક અનંત ચતુષ્કના સ્વામી એવા સિદ્ધ ભગવંતોને સહસ્રશઃ નમસ્કાર હો !

(૩) કુમતિ-કદાગ્રહને હઠાવી કાઢનાર અને સૂર્ય સમાન પ્રતાપી એવા આચાર્ય ભગવંતોને અનેકશઃ નમસ્કાર હો !

(૪) સૂત્ર-અર્થ અને તદુલયનો વિસ્તાર કરવા તત્પર એવા વાચક-વરો-ઉપાધ્યાય ભગવંતોને અનેકશઃ નમસ્કાર હો !

(૫) જેમણે સમ્યગ્રીતે સંયમને સેવેલું છે એવા દયાળુ અને દમનશીલ સાધુજનોને વારંવાર નમસ્કાર હો !

(૬) જિનોક્તતત્ત્વને વિષે રૂચિ, પ્રીતિ લક્ષણવાળા નિર્મળ દર્શન ગુણને સહસ્રશઃ નમસ્કાર હો !

(૭) અજ્ઞાન અને મોહરૂપ અંધકારને દૂર કરવા સૂર્ય સમાન સમર્થ જ્ઞાન ગુણને વારંવાર નમસ્કાર હો !

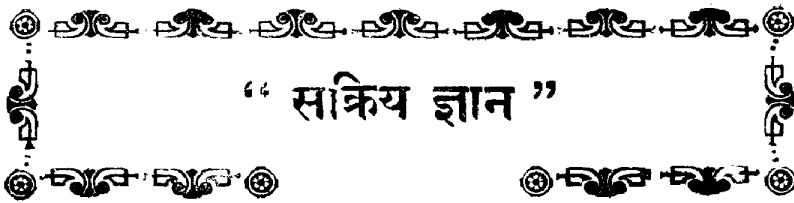
(૮) આત્માની સંપૂર્ણ શક્તિ જેનાવડે પ્રાપ્ત (પ્રગટ) થયેલ છે તે સંયમ-વીર્યને વારંવાર નમસ્કાર હો !

(૯) અષ્ટવિધ કર્મરૂપી વનને ઉખેડી નાંખવા કુંજર સમાન તીવ્ર તપ સમુદાયને વારંવાર નમસ્કાર !

એવી રીતે નવપદોથી નિષ્પન્ન શ્રી સિદ્ધચક્ર મહારાજને હે લલ્યજનો ! તમે ખૂબ લક્ષિતાવથી સેવો-ભજો !

જો આંતર લક્ષથી શ્રી સિદ્ધચક્રની સેવા-લક્ષિત કરવામાં આવે તો હો આપણો આત્મા એવા જ ઉત્તમ ગુણનિષ્પન્ન બને.

આ સંબંધી વિશેષ અધિકાર શ્રી નવપદ પ્રકરણાદિકમાં વર્ણવેલો છે તેને અર્થ-રહસ્ય યુક્ત વાંચી-વિચારી તેમાં તદ્દલીન બનવા પ્રયત્ન કરો; જેથી આપણો આત્મા ઉત્તમ અધિકારી બને. [ઇતિશમ્.]

“ સક્રિય જ્ઞાન ”

જ્ઞાન અને ક્રિયા.

चक्राभ्याम् चलति रथः

મેં ગયા વર્ષમાં જ્ઞાનના વિષયમાં જ્ઞાન ઉપર ઘણી વાતો કરી, જ્ઞાનનું મહત્ત્વ ઘણું ગાયું, જ્ઞાનનો ઢંઢેરો પીટાવ્યો, લક્ષિતના વિવિધ સાધનોમાં જ્ઞાનને અથ્ર સાધનરૂપ ગણી અત્યંત માન આપ્યું, પણ જો તે જ્ઞાનને કાંઈપણ ક્રિયાકાંડમાં ન મૂકાય તો, તે શુષ્ક જ્ઞાન કહેવાય અને આત્મા શુષ્કજ્ઞાની કહેવાય. કોઈ વાત વાંચવાથી કે ગોખવાથી કે વાણીવિલાસ કરવાથી અધ્યાત્મ-જ્ઞાનનું કાંઈ માહાત્મ્ય નથી. માત્ર સમયનો ક્ષેપ કરવો તે સરખું જ છે.

વાણીવિલાસ અને વાગ્બલ રચીને તું કાંઈપણ તારું સ્વહિત જોઈ શકીશ નહિ, તો શાસ્ત્રની મોહાંધરીઓમાં લટકવું મૂકી ઈશ્વરને જાણી લેવાને ઉત્સાહપૂર્વક ક્રિયા અને જ્ઞાનમાં સદાકાળ ત્હારા માનવજીવનનો ઉપયોગ કરતો રહે તો જ જે સ્થાનમાં જવાનું છે, તે સ્થાને વગર વિલંબે અને નિર્વિઘ્ને સહેલાઈથી પહોંચી જઈશ; કારણ કે શાસ્ત્ર અનંત છે અને જ્ઞાન અગાધ છે. જીવન અદ્ય છે. વળી ઇન્દ્રિયોના ઉન્નતપણાને લઈ ગુણમાં રાચી શકતો નથી, તો ક્રિયા વિના જ્ઞાનની કાંઈપણ અસર જીવાત્મા ઉપર થઈ શકવી મુશ્કેલ છે.

गुणेषु क्रियताम् यत्न आटोपैकिम् प्रयोजनम्

विक्रियन्ते न घंटाभिर्गावक्षीरविवेर्जिताः ॥

અર્થ:—હે જીવ ! ગુણમાં, જ્ઞાનમાં અને ક્રિયામાં યત્ન કરતો રહે. બાહ્ય આટોપનું કાંઈપણ પ્રયોજન નથી, કેમકે ગુણો જ પૂજાને પાત્ર છે. જેવી રીતે ગાયને ઘણી જ ઘંટો ટાંગીને શણગારવામાં આવેલી હોય પણ જો તે દૂધ આપતી ન હોય તો તે કોડીના મૂલની છે તો ગુણમાં પ્રીત કરતો રહે. જ્યાંસુધી જ્ઞાન ચારિત્ર સાથે વણાય નહિ અને આપણા જીવનવ્યવહારમાં રૂપીયો દોકડો પણ જે જ્ઞાનને સ્થાન મળે નહિ તો તેવા એક માણુ જ્ઞાન

૨૯૦

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

કરતાં એવું અધોળ ચારિત્ર્ય શ્રેષ્ઠ છે, જેવી રીતે શકટ ચલાવવાને બન્ને ચક્રની જરૂર છે તેમ આપણે જ્ઞાન અને ક્રિયાદ્વારા આપણા સાધ્યગિન્દુએ પહોંચી શકીએ, નહિ કે કેવળજ્ઞાનની વાતો કરવાથી કે તેથી ઉલટી માત્ર અજ્ઞાનતાથી ક્રિયાઓ કરવાથી યોગ્ય ફલની પ્રાપ્તિ ન થાય; પણ સત્જ્ઞાન ક્રિયાથી ઉત્તમ ફલની સિદ્ધિ થઈ શકે છે.

व्यतिवर्जतिपदार्थान् अन्तरः कोपिहेतुः ।

न खलु बाहिरुपाधि प्रीतयः संश्रयन्ते ॥

અર્થ:—દરેક પદાર્થને અન્તર સંબંધ છે. બાહ્ય સંબંધ ઉપરથી અંતર સંબંધ સંલવતો નથી, એટલે કે જેવું આપણું આન્તરિક જ્ઞાન તેવી આપણી બાહ્ય ક્રિયા, જેવી આપણી અંદરની વૃત્તિઓ તેવી આપણી બાહ્ય ચેષ્ટાઓ હોવી જોઈએ. આથી લિપ્ત ક્રિયા અને જ્ઞાન તે તો માત્ર મિથ્યાજ્ઞાન અને મિથ્યા-ક્રિયા છે. તેમ ખોટા, મિથ્યા ક્રિયાકાંડથી સાર મેળવી શકાય નહિ તો આપણે તે આપણી આત્મોન્નિત કરવાને, સદ્જ્ઞાન, સદ્ક્રિયા અને સદ્વૃત્તિની જરૂર છે, આમાંનું એકપણ ન હોય તો ચાલી શકે તેમ નથી. કારણકે ધનુર્વાશવિશુદ્ધોઽપિ નિર્ગુણઃ કિમ્ કરિષ્યતિ ॥ અર્થાત્: તમારી પાસે જ્ઞાનરૂપી તીરકામઠું છે પણ તે કામઠાને ઇજ્યા નથી. ઇજ્યાના અભાવે કામઠું તીર દૂર ફેંકી શકે નહિ, તો જે વસ્તુનો નાશ કરવો છે તેનો નાશ થઈ શકે નહિ તો ધનુષને જેમ તીર ચલાવવા દોરીની જરૂર છે તેમ જ્ઞાનને આગળ ધપાવવા ક્રિયાની ખાસ આવશ્યકતા છે.

આપણી પાસે જ્ઞાનના લંઠારે લય્યા હોય પણ તે જ્ઞાનનો પ્રયોગ કરવામાં આવે નહિ તો તે જ્ઞાન નકામું છે અને જ્ઞાનનો દુરૂપયોગ થવાથી બુદ્ધિ ઉપર પડલ આવી જાય છે, તેમ પ્રયોગ પણ જ્ઞાન-વિવેકના અભાવે કરેલો હોય તો પણ સાર વિનાનો છે. જ્ઞાન અને ક્રિયા સાથે જ સુંદર રીતે કામ આપી શકે છે.

આપણે બાહ્ય વાર્તામાં ઘણા કુશલ છીએ પણ, આપણી કુશલતા, ઉત્સાહિતા, નિર્ભયતા, ક્રિયામાં ઉતરતી નથી તો તેવી ક્રિયાના શૂન્યપણે જ્ઞાન હોવા છતાં અજ્ઞાનતા રહેલી છે, જેના કારણરૂપ જન્મ-મરણાદિ ભોગવવા પડે છે, તો આંતર આપણું પોપટીયું જ્ઞાન તે શું કામનું ?

સક્રિય જ્ઞાન.

૨૯૨

જેઓ વિષયભોગમાં લુબ્ધ ચિત્તવાળા છે અને જેઓ હૃદયથી રાગમાં બંધાયેલાં હોવા છતાં ઉપરથી વિરાગપણું બતાવે છે તે દાંભિકો, વેષધારકો, ધૂર્તો માત્ર લોકોનાં મનને રંજન કરે છે. સ્વાત્મહિત બીલકુલ કરી શકતાં નથી.

“ નિજ લાવને ભૂલી જઈ, પરલાવનો રંગી થયો,
નહિ ઓળખી નિજ શુદ્ધસત્તા, બહિરાત્મ થઈ રહ્યો.
બહિરાત્મ લાવે કર્મબંધન, આકરા તેથી કરે,
મુંઝાય લવવન ગહનમાં, આશ્રય નહિ પામે અરે. ”

જે મનુષ્યો સાંસારિક વિષય સુખ અવિધાનું સેવન કરે છે તેઓ જ્ઞાનથી વિમુખ થઈ, અજ્ઞાનરૂપી અંધકારમાં પ્રવેશ કરે છે. તથા જેઓ પુસ્તક અથવા શુદ્ધારા જ્ઞાન મેળવી, માત્ર તેનો વાદવિવાદ કરવામાં જ તત્પર રહે છે તેઓ પણ કુતર્કેથી આડે માર્ગે દોરાઈ જઈ વધારે ઉંડા અંધકારમાં પ્રવેશ કરે છે. જેમ કંદોઈ મીઠાઈઓ નાના પ્રકારની બનાવી, દુકાનમાં સુંદર રીતે ગોઠવી, અન્ય છવોને લલચાવી, પોતાની મીઠાઈનો અને શ્રમનો લાલ પૈસા માટે આપે છે તેમ પોપટીયા જ્ઞાનીઓ પેલા કંદોઈ કરતાં કાંઈ પણ ઉંચી પંકિતના ગણાય જ નહિ. જેમ એક ચિત્રકાર ચિત્ર ચિતરે નહિ અને પોતાની ચિત્ર-કલાના મુખદ્વારા યશોગાન કરે તો જનસમૂહને તે કેટલો જ્ઞાનવાન છે તેની શી ખબર પડી શકે ? કારણકે જેવી ક્રિયાઓ કરે તેવું જ્ઞાન છે તેમ ચોક્કસ કહી શકાય; માટે જ્ઞાન અને ક્રિયા સાથે હોય તો જ તેની કિંમત થઈ શકે. તેમ કોઈ માણસ ક્રિયા કરવા તૈયાર થાય અને તે ક્રિયાનું તેને જ્ઞાન ન હોય તો તે પણ પ્રયોગ કરી શકે નહિ. જેમ એક માણસ નાવિક વિદ્યાથી અજ્ઞાત હોય અને પોતાના વહાણને ચલાવવાની ક્રિયામાં પ્રવૃત્ત થાય તો ખરાબાથી તેનું વહાણ ભાંગી જવાનો પૂર્ણ સંભવ રહે, કારણકે સમુદ્રની હવાનું કે દિશાનું જ્ઞાન હોય નહિ તો પોતાના નાવને સમુદ્રતીરે પહોંચાડવાને તે નાવિક કેવી રીતે શક્તિમાન થાય ? એટલે કે નાવિક જ્ઞાનવાન ન હોવાથી સહેલાઈથી સમુદ્ર તરી શકે જ નહિ, પણ દરિયાના દરેક તોફાનો તથા ગંભીર અકસ્માતોનો ભોગ થઈ પડે તે નિઃસંદેહ વાત છે.

રસાયનશાસ્ત્રથી અજ્ઞાની માણસ રસાયણી પ્રયોગો કરે તો તેમાંથી નીપ-જતી લયંકરતાનો ભોગ પોતે થાય, તે પણ શક્ય વાત છે.

વળી એક વેપારી દુકાન ઉઘાડી વેપાર કરવા તૈયાર થાય પણ હિસાબ-નામું-ઠામું લેવડ-દેવડ આદિ વ્યવહારિક જ્ઞાનથી અજ્ઞાત હોય તો તેનો

૨૯૨

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

વેપાર ચાલે નહિ; કિંતુ દિવાળું જ કાઢે, તે નિર્વિવાદ વાત છે. તેથી ઉલટું વેપારી-જ્ઞાન હોય તો વેપારમાં સારો નફો મેળવી શકે એટલે કે ક્રિયાને જ્ઞાનમાં પૂર્ણ રીતે મૂકાય તો જ ફાયદો છે.

ક્રિયાયુક્તસ્ય સિદ્ધિસ્યાત્ આક્રિયસ્ય કથમ્ ભવેત્ ।

ન શાસ્ત્ર પાઠમાત્રેણ યોગસિદ્ધિ પ્રજાયતે ॥

અર્થ:—જે માણસ જ્ઞાની અને ક્રિયાવાળો છે તે જ સિદ્ધિને મેળવી શકે છે, પણ જે જ્ઞાન કે કર્મ એટલે ક્રિયામાં પ્રવૃત્ત નથી તેનો કોઈકાળે ઉદ્ધાર સંભવી શકે નહિ; માટે ક્રિયા અને જ્ઞાન સાથે જ હોવાની પૂર્ણ જરૂર છે. અનુભવસિદ્ધ જ્ઞાન અને અનુભવે કરેલી ક્રિયાઓથી જીવનમુક્ત થઈ શકાય. જે મહાત્માઓ જીવનમુક્ત થયા છે તે મહાત્માઓએ જ્ઞાન અને ક્રિયાને પોતાના જીવનવ્યવહારમાં ઘણી જ આરીકીથી વણી દીધાં હતાં, અને તેમાંથી ઉદ્ધાવેલાં અનુભવે, સિદ્ધિપદને પ્રાપ્ત કરી શક્યા હતાં.

એક માણસ આજ્ઞરી હોય, વ્યાધિની પીડાથી અત્યંત પીડાતો હોય તેને વિવિધ પ્રકારના વ્યાધિથી મુક્ત થવા ઔષધની જરૂર છે, પણ દવાનું સેવન કરે નહિ અને સુખથી ઔષધનો નામોચ્ચાર કરે તેથી માત્ર તેનો રોગ કોઈ કાળે ટળી શકે નહિ. તો તેવીરીતે આપણને સંસારરૂપી મહારોગ લાગુ પડ્યો છે, તેમાંથી ઉગરવાની ઔષધી સમ્યગ્જ્ઞાન છે, પણ તે દિવ્ય ઔષધિનું સેવન કરીએ નહિતો મરણ-જન્માદિ વ્યાધિથી મુક્ત થઈ શકીએ નહિ. તેવીરીતે જ્ઞાન હોય અને ક્રિયારૂપી ઉપરોક્ત મિતાહાર-પણું રાખે નહિ એટલે કે સંયમ, નિયમ પાળે નહિ, આરોગશાસ્ત્રના નિયમાનુસાર વર્તે નહિ તો મુક્ત થઈ શકે નહિ; માટે જ્ઞાનવાન અને ક્રિયાવાન મહાત્માઓની સિદ્ધિ થઈ શકે. શ્રેયઃસ્સાધક અધિકારી જીવાત્માઓ તો જ્ઞાન અને ક્રિયાની પ્રવૃત્તિમાં મગ્ન રહેવાથી આત્મસિદ્ધિને આત્મસાધનને સરલતાથી પહોંચી શકે.

(હરિગીત)

હુ ચેતન. !

સમવાય કારણ પંચ છે, પણ મુખ્યતા પુરૂષતણી,
સમજી તજો પ્રમાદને, દેહસ્થએ વેરી ગણી;
ધર્શની ખરી આરાધના, કરવી સદા નિજ શક્તિથી,
એ મંત્રને આરાધતાં, ગુણ પ્રકટશે સહુ વ્યક્તિથી.

શતાબ્દિ વિરોધિઓનું માનસ.

શ્રી પરમપુણ્ય વિજયાનંદસૂરિ (આત્મારામજી) ના સંઘાડના ઘણા વખત થયાં એ લાગલા પડી ગયેલા છે. એક તરફ પ્રવર્તક વયોવૃદ્ધ શ્રી કાંતિવિજયજી મહારાજ તથા શ્રીમાન હંસવિજયજી મહારાજ તથા શ્રી વલ્લભસૂરિજીનો પરિવાર છે. બીજી બાજુ શ્રી વિજયદાનસૂરિ તથા શ્રી વિજયલબ્ધિસૂરિનો સમુદાય છે. વિજયાદાનસૂરિના પરિવારને શ્રી વિજયવલ્લભસૂરિજીએ જે આચાર્ય પદવી લીધી છે તે બહુ ખટકે છે. વીરશાસન એ શ્રી વિજયદાનસૂરિના પરિવારનું વાજંત્ર છે, જેનું પોષણ વિજયદાનસૂરિનો પરિવાર કરી રહ્યો છે. તેમ આજ સુધી શ્રી વિજયવલ્લભસૂરિ વિરૂદ્ધ હલકામાં હલકા માણસના મુખમાં જે લાષા ન છાજે તેવી લાષામાં અનેક આક્ષેપવાળા લેખો લખી વિજયવલ્લભસૂરિજીને જૈન સમુદાયની દૃષ્ટિમાં હલકા પાડવાના પ્રયત્નો કર્યા છે; એટલું જ નહિ પણ શ્રી વિજયવલ્લભસૂરિ હસ્તક શ્રી મહાવીર વિદ્યાલય જેવી સંસ્થાઓ ઉભી થયેલી છે તેનો સદંતર વિનાશ કરવાની હિલચાલમાં પાછી પાની કરી નથી. આ બધી હકીકત દરેક જૈનો બાણે છે અને સૌ દીવા જેવું સ્પષ્ટ સમજી ગયા છે કે શ્રી વિજયદાનસૂરિની

સ્વપર વિવેચન લેદજ્ઞાને, થાય જ્ઞાની આત્મા,
મિથ્યાત્વદૃષ્ટિ બાય તેની, આત્મમાં લાસે રમા;
તે કર્મના દલકટપર, જય મેળવે નિજ શૌર્યથી,
જો હોય બગત ઘરધણીતો, લય રહે નહિ ચોરથી.
નિજ લાવમાં ચેતન રમે, ત્યારે ટળે જડસંગતિ,
તે સર્વ સંવરને કરી, શાશ્વત લહે પંચમ ગતિ.

અર્થ:—જે માણસ હરહંમેશ આરોગ્યશાસ્ત્રના ફરમાન મુજબ જીવનનો વ્યવહાર ચલાવતો હોય એટલે જે સંપૂર્ણ નિરોગી હોય તો તેને બીજી દવાઓ શી કામની છે ? તેમ જ મહાત્માઓ અને જ્ઞાની જીવો પૂર્વ પુણ્યના પ્રતાપથી ધર્મના ફરમાન મુજબ પોતાનું જીવનતંત્ર ચલાવતા હોય એટલે કે જેઓ જ્ઞાન અને ક્રિયાના પૂર્ણ ઉપાસકો હોય તેમને માટે સિદ્ધપદ તૈયાર હોઈ શકે; તો જ્ઞાન અને ક્રિયામાં પ્રવૃત્ત રહો. (અસ્તુ) **વીરકુમાર.**

ટોળી શ્રી વિજયવલ્લભસૂરિજીની સખત વિરોધી છે. તે વાત મુંબઈમાં પંચાસ રામવિજયજીનાં અને શ્રી વિજયવલ્લભસૂરિજીના ચોમાસા દરમ્યાન સિદ્ધ થઈ ચુકી છે.

હાલમાં શ્રી વિજયવલ્લભસૂરિજીએ શ્રીમદ્ વિજયાનંદસૂરીશ્વરની શતાબ્દિ ઉજવવાની હીલચાલ જ્યારથી શરૂ કરી ત્યારથી વિજયદાનસૂરિની ટોળીએ વીરશાસનમાં એના વિરૂદ્ધ લખવાનું શરૂ કર્યું છે. કાંઈ ન સૂઝયું તો શતાબ્દિ આવા પુરૂષની જન્મ તારીખની ન હોય પણ સ્થાનકવાસીમાંથી ક્રિયા-ઉદ્ધાર કર્યો તે તારીખથી ઉજવવી જોઈએ. આનું નામ જ દૂધમાંથી પોરા કાઢવાનું છે. હું તે વાટાઘાટમાં હાલ ઉતરવા નથી માગતો પણ કેટલાક ભોળા જૈનો અગર જૈનેતરો આ ખટપટના ભોગ ન થઈ પડે તેને માટે જ આ લખું છું.

કર્તવ્યપરાયણ સ્વકર્તવ્યબદ્ધદષ્ટિ જૈન સમાજના અગ્રગણ્ય મહાતુલાવો ! શ્રી વિજયવલ્લભસૂરિજીએ જે શતાબ્દિ ઉજવવાનું કાર્ય હાથ ધર્યું છે તે પૂજ્યપાદ પ્રવર્તક ૧૦૦૮ શ્રી કાંતિવિજયજી મહારાજ તથા શાંતમૂર્તિ હંસ-વિજયજી મહારાજની સમ્મતિ લઈ, તેને અંગે કેટલીક વાટાઘાટ કરી હાથ ધર્યું છે, તો આપ આ ગંદી હીલચાલના હથિયાર ન બનતાં ઉપાડેલ કાર્યને છેવટ સુધી પૂર્ણ કરી તમારી ગુરૂલક્ષિ બતાવી આપશો, તેમજ આચાર્યશ્રી વિજયવલ્લભસૂરિને પણ વિનંતિ કરું છું કે આપે પોતાના વૃક્ષો સાથે પ્રથમ વિચાર કરીને આ તરફનો ખૂબ વિચારનો નિર્ણય કરી પછી જ આ શુભ કાર્યની ઘોષણા ગામેગામ શહેરેશહેર કરી છે. સમજી અને બુદ્ધિશાળી પુરૂષોએ તેમજ સમાજના આગેવાનોએ તે કાર્યને મજબુત ટેકો આપી વધાવી લીધું છે; તેથી વિરૂદ્ધ ટોળી ગમે તેવા અનિચ્છનીય હુમલા કરી ઉપાડેલ કાર્યને તોડી પાડવાનો પ્રયત્ન કરે તો પણ આપ આપના કાર્યમાં અડગ રહેશો. સૂર્ય સામે ફેંકવામાં આવતી ધુળ પોતાની નજરને જ નુકશાન પહોંચાડે છે. સદરહુ ટોળી સાથે આપને બીયાબારો છે એટલે એમની અને આપની વચ્ચે અથડામણ સદા રહેવાની જ. જો કે આવી ખટપટો સમાજમાં બેદિલી અને સમજબુવર્ગમાં દિલગીરી ઉપજાવે તેવી છે; પણ તેમાં મને સંતોષ એટલો જ છે કે તે હુમલાઓ એકતરફી છે. આપ શાંતિથી સહન કરો છો, તે હુમલા સામે કોઈ જાતનું પ્રચારકાર્ય આપ કરતાં નથી એ જ આપની મોટાઈ છે.

બીજું દુઃખ એ પણ થાય છે કે બન્ને સમુદાય એક ગુરૂના શિષ્ય છે. તેમાંથી ગમે તે સમુદાય ગુરૂલક્ષિ માટે કાંઈ પણ કરે તો તેમાં એક-

શ્રી પાર્શ્વનાથ ચરિતમ્

(શ્રી ઉદયવીરગણિવિરચિત.)

સંવત ૧૬૫૪ ની સાલમાં સાડાપાંચ હજાર શ્લોક પ્રમાણુ આ ચરિત્ર રસિક અને સરલ ગદ્યબદ્ધ (સંસ્કૃત) આઠ સર્ગમાં ટીકાયુક્ત હોઈ પંડિત ભગવાનદાસે સંશોધન કરેલ હોવાથી શુદ્ધ થઈ જે પ્રગટ થયેલ તે સંસ્કૃત ભાષાના શરૂઆતના અભ્યાસીઓ માટે ખાસ ઉપયોગી છે. કાળજી છપાઈ પણ સુંદર છે. આવું કથાનક અમુદ્ય સાહિત્ય

ખીબએ સામેલ થવું જોઈએ. તેમ ન બની શકે તો પણ વિરોધ તો ન જ કરવો ઘટે. જૈનોના પ્રિકરઓએ મહાવીરના નામે જેમ વૈર-વિરોધ કેલા કર્યા છે તેવી જ રીતે એક ગુરૂના નામે શિષ્યો વિરોધ કરી ગુરૂના નામને કલંક લગાડી રહ્યા છે.

સુનિસમ્મેલન વખતે જ વિરોધીઓનાં માનસ કેવાં છે એ જૈન સમાજે સારી રીતે બાણી લીધું છે. સાહેબ ! વિરોધીઓની તૈયારી નાની સુની નથી. તેઓએ ઘણા શહેરોમાં સંઘોમાં કુસંપ કરી, સોસાયટીઓ સ્થાપી, સંઘબળ-કોન્ફરન્સબળ સામે એક નવું બળ ઉભું કર્યું છે. તે દ્વારા તેઓ હજુ પણ નવા નવા કલહ ઉભા કરવામાં ખાત્રી નહિ રાખે, માટે તેને જીતવા સારૂ ક્ષમા-ખડ્ગ સિવાય બીજું એકે શસ્ત્ર નથી.

આચાર્યશ્રી ! આપે આજસુધી જે જે કાર્યો હાથ ધર્યા છે તે તે દરેકમાં લગભગ વિદ્વતસંતોષીઓએ વિદ્વત નાખ્યાં છે, છતાં આપ આપના દરેક કાર્યને પૂર્ણ રીતે પાર ઉતારી શક્યા છે એવી જ રીતે આ શતાબ્દિનું કાર્ય પણ સફળ થશે, અને જૈન સમાજ તેને સહાય આપશે એવી મારી ખાત્રી છે. શાસનદેવો આપને આવાં સહ કાર્યો કરવાની શક્તિ આપો.

લી૦ શતાબ્દિ કાર્યની સફળતા ઈચ્છનાર.

ગુરૂ ચરણદાસ.

૨૯૬

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

ઘણુંથે ખેડાયા (પ્રકટ થયા) વગર જ્યાંત્યાં સંઘરાયેલ છે. તેનો પ્રકાશ જૈન સમાજે પ્રકટ કરી કરવાનો છે. પ્રકાશક સંઘવી મુળજીભાઈ જવેરચંદ પાલીતાણા તથા નાગરદાસ પ્રાગજીભાઈ-અમદાવાદ. કિંમત ત્રણ રૂપીયા.

શ્રી જિનાગમ કથાસંગ્રહ:—સંપાદક પંડિત બેહેચરદાસ દોશી. શ્રી પુણ્નભાઈ જૈન ગ્રંથમાલાના સાતમા ગ્રંથ તરીકે પ્રાકૃત ભાષામાં શુદ્ધ રીતે આ ગ્રંથ જૈન સાહિત્ય પ્રકાશન ટ્રસ્ટ, અમદાવાદ-ગુજરાત વિદ્યાપીઠ તરફથી પ્રકટ થયો છે. શ્રી ગુજરાત વિદ્યાપીઠ મારફત ઉપરોક્ત જૈન સાહિત્ય પ્રકાશ ટ્રસ્ટ તરફથી વિદ્વાતપૂર્ણ ગ્રંથો પ્રકટ થાય છે તે માહેનો આ એક છે. પ્રાકૃત ભાષાનું વ્યાકરણ, ગ્રંથની શરૂઆતમાં અને કોશ પાછળ અને વચ્ચે ટીપણી આપી તે ભાષાના અભ્યાસીઓ માટે ખાસ એક અપૂર્ણતા દૂર કરી છે એમ માની શકાય છે. આ ભાષાની શાળાઓ માટે અભ્યાસમાં દાખલ કરવા જેવો ગ્રંથ સંકલનાપૂર્વક તૈયાર થયેલ છે. કિંમત સવા રૂપિયો.

૧ અંતરના અજવાળા (ઐતિહાસિક ખાલનાટક) રચનાર સ્વ. જી. હાલભાઈ જી. ચૌધરી બી. એ.

૨ કુતરાની કહાણી—પ્રયોજક રમણલાલ નાનાલાલ શાહ, તંત્રી.

ગુર્જરચાલ ગ્રંથાવળીના પ્રથમ અને બીજા પુસ્તક તરીકે ગુર્જરગ્રંથરત્ન કાર્યાલય અમદાવાદ તરફથી પ્રકટ કરવામાં આવેલ છે.

પ્રથમ ગ્રંથ નાટકરૂપે એક ઐતિહાસિક દૃષ્ટિએ સરલ અને રસિક રચના આ ગ્રંથની એક સ્વર્ગસ્થ શક્તિશાળી શિક્ષકના હાથે થયેલી છે. સંકલના એવી છે કે બાળકો આનંદ સાથે રસપૂર્વક વાંચે. બીજા ગ્રંથ એક પ્રાણીની ઓળખ વિવિધ જાતના કુતરાઓની મુકાબલો કરી આપવામાં આવી છે.

આવી બાળ ગ્રંથાવળીઓ બાળકોના શરૂઆતના અભ્યાસ માટે મનુષ્ય, પ્રાણી અને દેશકાલના પરિચય માટે પ્રથમ પહેલ ઘણી ઉપયોગી છે. આવા કાગળ, ટાઇપ, અને તેના ઉપરના ટાઇટલકવર પણ સુશોભિત અને યથાયોગ્ય વસ્તુ સુચન કરનાર છે જેથી પ્રકાશકનો આ પ્રયત્ન આવકારદાયક છે. પ્રથમ ગ્રંથની કિંમત પાંચ આના, બીજા ગ્રંથની આઠ આના-અમદાવાદ, ગાંધીરોડ પ્રકાશકને ત્યાંથી મળશે.

કર્મભૂમિ ઉત્તરાર્ધ (ચરિત્ર)—અનુવાદક માણેકલાલ ગાવીંદલાલ જોશી. શ્રી પ્રેમચંદ્રજી કૃત મૂળ હિંદીમાંથી આ તેનું ગુજરાતી અવતરણ છે. વર્તમાન સમય અને પરિવર્તન પામતા સંયોગોનું વાતાવરણ યોગ પાત્રોદ્ધારા ચિતરવાનો મૂળ લેખકનો પ્રયત્ન આમેલુબ છે. સાથે અહિંસાની ભાવના પણ સાધવામાં લેખકે સફળતા સાધી છે કે જેથી વાચક તેનો અવસ્ય સત્કાર કરશે. આ નવલકથા વાંચતાં વાચકના મન ઉપર સીધી અસર થાય છે, કારણ કે તે માહેના અમુક પાત્રોના મુખમાં મુકાયેલ અમુક વિષય સંપૂર્ણ પ્રકારે ચિત્રાયેલો છે. અમે આ નવલકથા સંપૂર્ણ વાંચવાની ભલામણ કરીએ છીએ. આવા ગ્રંથોનું પ્રકાશન શ્રી ગુર્જર ગ્રંથરત્ન કાર્યાલય અમદાવાદના સંચાલકો બહુ સુંદર સ્વરૂપમાં સાહિત્ય પ્રકટ કરતાં હોવાથી તે દરેક રીતે ઉત્તેજનને પાત્ર છે. અમદાવાદ, ગાંધીરોડ પ્રકાશકને ત્યાંથી મળી શકશે.

અનેકાર્થ સાહિત્ય સંગ્રહ—પ્રથમ ભાગ, સંશોધક અને સંપાદક શ્રીમદ્ વિજયા-નંદસુરીશ્વરજી, શિષ્યરત્ન મુનિરાજ શ્રીમદ્ અમરવિજયજી મહારાજના શિષ્ય મુનિરાજ શ્રી ચતુરવિજયજી મહારાજ.

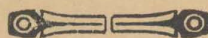
આ ગ્રંથમાં શ્રી વૃદ્ધમાનગણિરચિત કુમારવિહાર પ્રશસ્તિનું ૮૬ મું કાવ્ય, શ્રી સોમપ્રભસુરિરચિત શતાર્થ કાવ્ય, કર્તાના નામ ઉલ્લેખ સિવાયનું પંચાર્થ કાવ્ય, કર્તાના નામ રહિત અનુલોમ પ્રતિલોમ શ્લોક શ્રી સોમપ્રભસુરિરચિત સ્વોપસૃતિવાળું કલ્યાણ-સારસવિતાનં સંસ્રક શતાર્થ કાવ્ય.

આ ચારે કાવ્યો અનેકાર્થવાળા અને જૈન ઇતિહાસના અભ્યાસીઓ જિજ્ઞાસુઓ માટે ખાસ મહત્વના છે, તેમજ તેમાંથી ઘણું જાણવાનું મળી શકે છે. આ કાવ્યોના સં-શોધન કાર્યમાં જુદા જુદા ભંડારોની પ્રતિઓ સાથે રાખી બહુ જ કાળજીપૂર્વક સંપાદક મુનિરાજે કરેલ છે તેમજ મુનિરાજ પુણ્યવિજયજી મહારાજ પાસે સંશોધન કરાવેલ હોવાથી તેની ભાષાશુદ્ધિ પણ યોગ્ય થયેલ છે. ચારે કાવ્યોનું ગ્રંથ પાછળ શુદ્ધ અને સરલ ભાષાંતર આપેલ હોવાથી ગુજરાતી ભાષાના જ જિજ્ઞાસુ માટે એક આવશ્યક વસ્તુ પુરી પાડી છે. આવું જૈન સાહિત્ય કેટલુંએ હજી અપ્રકટ છે. જૈન સમાજે તેને બહાર લાવવાની જરૂર છે. સંપાદક વિદ્વાન મુનિમહારાજનો આ પ્રયત્ન સ્તુત્ય છે તેમ પ્રકાશક (શ્રી જૈન પ્રાચીન સાહિત્યોદ્ધાર ગ્રંથાવળીના સંચાલક) નવાગ શ્રી સારાભાઈ મણીલાલને આ પ્રકાશન માટે ધન્યવાદ ઘટે છે. કિંમત રૂ. ૨-૦-૦ ફે. નાગજી ભુદરની પોળ, અમ-દાવાદ પ્રકાશકને ત્યાંથી મળી શકશે.

કલકત્તાવાળાના વિવિધ રંગોના મનોહર મોટી સાઇઝના ફેટાઓ.

શ્રી તેમનાથ સ્વામીના લગ્નનો વરધોડો ૦-૧૨-૦	શ્રી ગીરનારજી સિદ્ધક્ષેત્ર. ૦-૬-૦
શ્રી મહાવીરસ્વામીનું સમવસરણુ તથા	શ્રી રાજગિરિ-સિદ્ધક્ષેત્ર. ૦-૬-૦
શ્રેણિક રાજની સ્વારી ૦-૧૨-૦	છ લેશ્યા. ૦-૬-૦
શ્રી કેસરીયાજી મહારાજ. ૦-૮-૦	શ્રી મધુપિંદુ. ૦-૬-૦
શ્રી ચંદ્રગુપ્તના સોળ સ્વપ્ન. ૦-૮-૦	પાવાપુરીનું જલમંદિર. ૦-૮-૦
શ્રી ત્રિશલા માતાના ચૌદ સ્વપ્ન. ૦-૮-૦	સમ્મેતશિખર તીર્થ ચિત્રાવળી
શ્રી ગૌતમસ્વામી. ૦-૮-૦	સોનેરી બાધન્ડીંગ સાથે. ૨-૮-૦
શ્રી સમ્મેતશિખરજી સિદ્ધક્ષેત્ર. ૦-૮-૦	જંબૂદ્વીપનો નકશો રંગીન. ૦-૬-૦
શ્રી રાજગિરિ પંચપહાડ. ૦-૮-૦	નવતત્વના ૧૧૫ ભેદનો નકશો. રંગીન ૦-૨-૦
શ્રી પાર્શ્વનાથ પદ્માવતી. ૦-૮-૦	શ્રી સિદ્ધચક્ર ચંત્ર રંગીન બહુજ
	મોટી સાઇઝ ૦-૬-૦

Reg. No. B. 431.

શ્રી આત્માનંદ શતાબ્દિ સિરીઝના નવા ગ્રંથો.**શ્રી વીતરાગ સ્તોત્ર તથા મહાદેવ સ્તોત્ર. (મૂળ).**

કલિકાલસર્વજ્ઞ શ્રી હેમચંદ્રાચાર્યચિત (ઉપરોક્ત મહાપુરુષની શતાબ્દિની શરૂઆત તરીકે) આ માંગલિક એ ગ્રંથો પ્રથમ મૂળ સંસ્કૃત ભાષામાં પ્રગટ થયેલ છે. તેના સંપાદક આચાર્યશ્રી વિજયવલ્લભસૂરીશ્વરજી મહારાજના પ્રશિષ્ય શ્રી ચરણવિજયજી મહારાજ છે. તેનું બરાબર શુદ્ધ રીતે સંશોધન વિદ્વદ્વર્ચ શ્રી પુણ્યવિજયજી મહારાજે કરેલ છે. વીતરાગ સ્તોત્રમાં પ્રભુની સ્તુતિ રૂપે વીશ પ્રકાશ (પ્રકરણ) ગુંથ્યા છે. કુમારપાળ મહારાજ નિમિત્તે જ શ્રી હેમચંદ્રાચાર્ય મહારાજે આ સ્તુતિરૂપ ગ્રંથ રચેલ હોવાથી કુમારપાળ મહારાજ દરરોજ સવારમાં ઉઠી આ સ્તોત્રનો પ્રથમ પાઠ કરતા હતા.

ખીજો ગ્રંથ આ સાથે મહાદેવ સ્તોત્ર જોડેલો છે. તેમાં દેવનું સ્વરૂપ, મહાદેવ કોને કહેવા, કોણુ હોઈ શકે? આ એ સ્તોત્રોની પાછળ આ મહાન આચાર્ય-શ્રીની કૃતિ તરીકે અન્યયોગવ્યવચ્છેદ દ્વાત્રિંશિકા તથા અયોગવ્યવચ્છેદ દ્વાત્રિંશિકા એ બીજીથી આપવામાં આવી છે. આ એકજ ગ્રંથમાં ચારેનો સમાવેશ કરેલો છે. ઉંચા કાગળો ઉપર નિર્ણયસાગર પ્રેસમાં સુંદર શાસ્ત્રી ટાઇપમાં છપાવી સુંદર બાઈબીંગ કરાવેલ છે. સર્વ કોઈ લાભ લઈ શકે તે માટે માત્ર નામની એ આના કિંમત રાખેલ છે. પોસ્ટેજ જુદું.

પ્રાકૃત ભાષાના અભ્યાસીઓને માટે—

શ્રી આત્માનંદ શતાબ્દિ સિરીઝ પુસ્તક બીજું.**॥ પ્રાકૃત વ્યાકરણમ્ ॥****કલિકાલસર્વજ્ઞ શ્રી હેમચંદ્રાચાર્યકૃત.****(અષ્ટમાધ્યાય પાઠ) સવિસ્તર ધાતુ પાઠ સહિત.**

પ્રાકૃત, શૌરસેની, માગધી, પૈશાચી, ચૂલિકા પૈશાચી અને અપભ્રંશ એ છ ભાષાના નિયમો મૂળ સૂત્રરૂપે આ ગ્રંથમાં રચાયેલા મહાત્માએ સારી રીતે બતાવ્યા છે. આ વ્યાકરણની અંતે સવિસ્તર પ્રાકૃત ધાત્વાદેશ અકારાદિ ક્રમથી આપ્યો છે, એટલે અભ્યાસીઓને કંઠાત્ર કરવાની સરળતા પડે માટે પ્રથમ સંસ્કૃત ધાતુ અને પછી પ્રાકૃત સૂત્રના સંપાદ અંક એ એક પૃષ્ઠમાં ત્રણ વિભાગ પાડવામાં આવેલ છે. આ ગ્રંથમાં આવેલ મૂળ સૂત્રો અને તેના નિયમો એવી સરસ રીતે આપેલ છે કે અદ્ય પ્રયાસે કંઠાત્ર થતાં વિશેષજ્ઞાન પ્રાપ્ત થાય છે. આ રીતે મૂળ સૂત્રરૂપે આ પ્રથમ વખતજ આ ગ્રંથ પ્રગટ થાય છે. તે આપો ગ્રંથ મુનિરાજ શ્રી પુણ્યવિજયજી મહારાજે તપાસેલ હોવાથી શુદ્ધ રીતે સુંદર શાસ્ત્રી ટાઇપથી નિર્ણયસાગર પ્રેસમાં ઉંચા કાગળો ઉપર પોકેટ નાની સાઈઝમાં પ્રગટ થયેલ છે. સર્વ કોઈ લાભ લઈ શકે માટે આટલા મોટા ગ્રંથની માત્ર ચાર આનાજ કિંમત રાખેલી છે. પોસ્ટેજ જુદું.

લખો:— જૈન આત્માનંદ સભા—ભાવનગર.

